



DE STER

Mei 1981 · 81ste jaargang · Nummer 5



za e la sanna za ovunque si trovino

DE STER

Uitgave van De Kerk
van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen

Mei 1981
81ste jaargang
Nummer 5

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Le Grand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust.

Adviseurs: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Charles Didier, George P. Lee, F. Enzo Busche.

Redactie kerkelijke tijdschriften: Larry Hiller, hoofdredacteur; Carol Moses, redactrice; Heidi Holfeltz, redactrice; Roger Gylling, redacteur.

Redactie De Ster: Henri J. A. Tenthof van Noorden, Kerkelijk Vertaalbureau, Parkstraat 38, 3581 PL Utrecht.

Inhoudsopgave

| | |
|---|----|
| De stem des Geestes. <i>Marion G. Romney</i> | 1 |
| Hoe we persoonlijke openbaring kunnen krijgen. <i>Bruce R. McConkie</i> | 4 |
| Ik wachtte veertig jaar op de doop. <i>Bessie Leeper Yoakum</i> | 10 |
| Aan kinderen uitleggen wat de dood is. <i>Jon M. Taylor</i> | 13 |
| Laten we erover praten. <i>Enkele ideeën voor gezinsdiscussies</i> | 16 |
| 1450 kilometer over de vlakten . . . blootvoets. <i>Hal Knight</i> | 20 |
| Een notitieboek onder een andere naam . . . <i>Janet Brigham</i> | 25 |
| Doolhoven. <i>Maxwell T. Stone</i> | 28 |
| Het strenge maar heerlijke zevende gebod. <i>Neal A. Maxwell</i> | 30 |
| Ethel. <i>Susan H. Aylworth</i> | 37 |

Kinderster

| | |
|---|---|
| Wilford Woodruff 1807-1898 | 1 |
| Houd vast aan de ijzeren roede. <i>F. Burton Howard</i> | 2 |
| De stuiter. <i>Laurie J. Wilson</i> | 5 |

Jaarabonnement:

Fl. 21,60 storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266041434,

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Bf. 330 storten op Citibank Antwerpen, rekeningnummer 570-0157-600-33,

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10.00.

© 1981 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

Boodschap van het Eerste Presidium

President Brigham Young heeft eens gezegd: „Mij werd in de beginperiode van deze kerk geopenbaard dat deze zich zou verbreiden, zou bloeien en groeien en dat de macht van de satan, evenredig aan het verspreiden van het evangelie onder de naties van de aarde, zou toenemen.” (*Discourses of Brigham Young*, 1954, hoofdstuk 6, paragraaf 31, blz. 72.)

We zijn op het ogenblik getuige van de vervulling van deze profetie. Het feit dat er in 1938 in de kerk 126

ringen, 36 zendingsgebieden en 784.764 leden waren en dat er eind 1977 in de kerk 885 ringen, 158 zendingsgebieden en bijna 4.000.000 leden waren, is afdoende bewijs dat de kerk zich gedurende de laatste veertig jaar verbreid en gebloeid heeft en is gegroeid.

Als vervulling van president Youngs verklaring dat de macht van de satan evenredig zou toenemen, zien we overal zijn verwoede pogingen om de voltooiing van de zending van de kerk te dwarsbomen.

Tot zijn doeltreffendste wapens behoren pornografie, verdorvenheid, het ontoren van de machten tot scheppen en iedere andere onzedelijke en onheilige gewoonte.

De stem des Geestes

President Marion G. Romney
tweede raadgever in het Eerste Presidium



Gewoonten — die al sinds onheuglijke tijden beschouwd worden als onbetamelijk, onzedelijk, ontierend, die in sommige rechtsgebieden onwettig zijn, die nu vernietigend voor de ziel zijn — worden verdedigd en wijd en zijd in onze in verval rakende gemeenschap als aanvaardbaar toegelaten.

We moeten niet en we hoeven niet verleid noch verontreinigd te worden door deze onwaardige leerstellingen en gewoonten. En we zullen er niet door worden aangetast als we onthouden wie we zijn en de middelen gebruiken waarmee de Heer ons begiftigd heeft en waardoor we deze kunnen onderscheiden en vermijden.

Laten we nooit vergeten:

Dat we zielen zijn — onsterfelijke geesten in sterfelijke lichamen van vlees en beenderen;

Dat onze geesten het nakomelingschap zijn van hemelse, onsterfelijke ouders;

Dat het voornaamste doel waarom we hier in de sterfelijkheid op aarde zijn, is om beproefd te worden om te bepalen of we zullen doen wat de Heer ons gebiedt (zie Abraham 3:25);

Dat we hier onderworpen zijn aan tegengestelde invloeden, de invloed van de satan en zijn volgelingen aan de ene kant en de invloed van Christus en zijn volgelingen aan de andere kant;

Dat wij terwijl die twee invloeden op ons inwerken, vrij zijn „te kiezen, (tussen) vrijheid en eeuwig leven door de grote bemiddeling voor allen, of gevangenschap en dood naar de slavernij en macht des duivels” (2 Nephi 2:27).

Het is belangrijk dat we onthouden dat de keuzen die we maken bij het beslissen wat goed en wat kwaad is, de belangrijkste beslissingen zijn die we ooit zullen nemen.

Ons geluk of onze ellende in dit leven en de eeuwigheid hangen van deze beslissingen af.

Het ligt voor de hand en is rechtvaardig dat God, onze Vader in de hemel, en zijn geliefde Zoon Jezus Christus, onze Verlosser, ons niet in deze toestand zouden hebben geplaatst waar zoveel afhangt van onze keuzen, zonder ons het middel te geven om goed van kwaad te onderscheiden. Het middel dat Zij ons gegeven hebben, is *de stem des Geestes* en we zullen allen verantwoordelijkheid moeten afdgen voor de wijze waarop we acht hierop slaan.

De Heer heeft ons wat deze aangelegenheid betreft als volgt onderricht:

„En nu geef Ik u een gebod om uzelf in acht te nemen, en ijverig op de woorden des eeuwigen levens te letten.

Want gij moet leven bij ieder woord, dat de mond Gods uitgaat.

Want het woord des Heren is waarheid, en alle wat waarheid is, is licht, en alles wat licht is, is Geest, namelijk de Geest van Jezus Christus.

En de Geest geeft licht aan een ieder, die in de wereld komt; en de Geest verlicht een ieder gedurende zijn aardse bestaan, die naar *de stem des Geestes* luistert.

En een ieder, die naar *de stem des Geestes* luistert, komt tot God, ja, tot de Vader En de Vader onderwijst hem aangaande het verbond, dat Hij heeft hernieuwd en op u heeft bevestigd, en dat om uwentwille op u is bevestigd, en niet alleen terwille van u, doch van de ganse wereld. En de ganse wereld ligt in zonde, en zucht in duisternis en in de slavernij der zonde.

En hierdoor moogt gij weten, dat zij in de slavernij der zonde zijn, omdat zij niet tot Mij komen.

Want een ieder, die niet tot Mij komt, is in de slavernij der zonde.

En een ieder, die geen gehoor geeft aan Mijn stem, is niet met Mijn stem bekend, en is niet van Mij.

En hierdoor kunt gij de rechtvaardigen van de goddelozen onderscheiden, en weten, dat de ganse wereld zelfs nu onder zonde en in duisternis zucht. (LV 84:43-53; cursivering toegevoegd.)

Mormon vertelt ons precies hoe we goed en kwaad van elkaar moeten onderscheiden.

„Past daarom op, mijn geliefde broederen,” zei hij, „dat gij hetgeen van God komt, niet als slecht beoordeelt, of hetgeen goed en van God is, van de duivel aanschouwt.

Want ziet, mijn broederen, het is u gegeven om te oordelen, opdat gij goed van kwaad zult onderscheiden; en de wijze om te oordelen is even duidelijk als het verschil tussen het daglicht en de duistere nacht, opdat gij met een volmaakte kennis zult kunnen onderscheiden.

Want ziet, de *Geest van Christus* is aan een ieder mens gegeven, opdat hij het goede van het kwade moge onderscheiden; daarom toon ik u de wijze van oordelen; want alles wat uitnodigt om het goede te doen, en overreedt in Christus te geloven, wordt door de macht en gave van Christus uitgezonden; daarom zult gij met volmaakte kennis kunnen weten, dat het van God is.

Doch wanneer iets de mens overhaalt om kwaad te doen, en niet in Christus te geloven, Hem te verloochenen, en God niet te dienen, dan moogt gij met volkomen zekerheid weten, dat het van de duivel is; want op deze wijze gaat de duivel te werk; want hij beweegt niemand om goed te doen, neen, niemand;

evenmin doen zijn engelen het; evenmin doen zij het, die zich aan hem onderwerpen.

En nu, mijn broederen, aangezien gij het licht kent, waardoor gij zult kunnen oordelen, welk licht het licht van Christus is, ziet toe, dat gij niet verkeerd oordeelt; want met dat zelfde oordeel, waarmede gij oordeelt, zult gij ook worden geoordeeld.

Daarom smee ik u, broederen, dat gij naarstig in het licht van Christus zoudt onderzoeken, opdat gij het goede van het kwade zult kunnen onderscheiden; en wanneer gij al, wat goed is, zult aannemen, en het niet veroordeelt, zult gij voorzeker een kind van Christus zijn.” (Moroni 7:14-19; cursivering toegevoegd.)

In het licht van deze en andere schriftuurlijke leringen, oude en hedendaagse, zal elke oprechte ziel, hij of zij, die bekend wil worden met de leringen van Jezus en zijn profeten, weten dat de verdorven praktijken waarnaar in deze boodschap verwezen wordt, berispelijk en verfoeilijk zijn in de ogen van God, evenals alles wat niet in overeenstemming is met de tien geboden, de bergreden en de hedendaagse openbaringen.

De veilige weg is de geboden van Jezus en zijn profeten kennen en toe passen en de leiding van de geest van Christus onderscheiden en er nauwgezet gehoor aan geven. Deze geest geeft licht „aan een ieder, die in de wereld komt; en . . . verlicht een ieder gedurende zijn aardse bestaan, die naar de stem des Geestes luistert.

(Want) een ieder die naar de stem des Geestes luistert, (vermijdt iedere onnatuurlijke, onheilige en onreine daad en) komt tot God, ja, tot de Vader.” (LV 84:46, 47.) □

Hoe we persoonlijke openbaring kunnen krijgen

Ouderling Bruce R. McConkie
van het Quorum der Twaalf

Ik zou willen spreken over enkele geestelijke feiten en over enkele fundamentele dingen die we moeten doen om onze „behoudenis te bewerken” (zie Filippenzen 2:12) en waardige leden van Gods koninkrijk hier in dit leven te zijn en ons te bekwamen voor ons eeuwige loon in het leven hierna. Ik zou willen spreken over het ontvangen van persoonlijke openbaring, hoe ieder lid van de kerk persoonlijk de goddelijkheid van het werk te weten kan komen, de influisteringen van de Geest in zijn hart en ziel kan ontvangen en tevens visioenen kan

hebben, met engelen kan spreken, het aangezicht des Heren kan aanschouwen en alle kennis en wijsheid kan ontvangen die over gelovige mensen in welke tijd dan ook, uitgestort zijn.

Als volk hebben we de gewoonte te zeggen dat we in openbaring in de laatste dagen geloven. We verkondigen dat de hemelen geopend waren, dat God in onze dagen gesproken heeft, dat engelen de mensen hebben bediend, dat er visioenen en openbaringen geweest zijn en dat geen gave die de Ouden bezaten ons onthouden is.



Maar gewoonlijk wanneer we op deze wijze spreken, denken we aan de voorbeelden van Joseph Smith, Brigham Young of Spencer W. Kimball. We denken aan apostelen en profeten. We denken aan hen en aan de kerk die zelf geleid wordt door het beginsel van openbaring.

Er is geen twijfel aan al deze dingen: De organisatie waar wij toe behoren is letterlijk het koninkrijk van de Heer, deze is bestemd om ons voor te bereiden en waardig te maken om naar het celestiale koninkrijk te gaan en deze kerk wordt geleid door openbaring. Ik heb bij verschillende gelegenheden met de apostelen in vergaderingen gezeten toen de profeet van God op aarde in nederigheid en met een brandend getuigenis heeft gezegd dat de sluier dun is, dat de Heer de aangelegenheden van de kerk leidt en bestuurt en dat deze zijn kerk is en dat Hij ons zijn wil openbaar maakt.

Er is inspiratie aan het hoofd van deze kerk en de kerk beantwoordt aan haar doel. Zij gaat vooruit op de wijze waarop de Heer wil dat zij vooruitgaat zodat zijn boodschap zo snel als onze kracht dit toelaat, naar zijn andere kinderen op de wereld gebracht kan worden en opdat wij als leden van het koninkrijk onszelf kunnen reinigen en volmaken en de voortreffelijkste zegeningen nu en in het hiernamaals waardig kunnen zijn.

Maar openbaring is niet beperkt tot de profeet van God op aarde. De visioenen van de eeuwigheid zijn niet de algemene autoriteiten voorbehouden. Openbaring is iets dat door iedere persoon ontvangen zou moeten worden. God is geen aannemer des persoons en iedere ziel is even kostbaar in zijn ogen als de zielen van degenen die geroepen zijn tot leiderschapsposities. Omdat Hij werkt vol-

gens beginselen van de eeuwige, universele wet, kan elke persoon die de wet gehoorzaamt, die hem het recht geeft om openbaring te ontvangen, precies weten wat president Kimball weet, kan even goed met engelen spreken als Joseph Smith met hen sprak en kan afgestemd zijn op alle geestelijke dingen.

De profeet Joseph Smith zei:

„Het lezen van de ondervindingen van anderen of van de openbaringen, die aan *hen* werden gegeven, kan *ons* nimmer een veelomvattende blik geven van onze toestand en verhouding tot God. Wij kunnen alleen een kennis van deze dingen verkrijgen door ondervindingen door middel van de verordeningen van God, die met dit doel werden gegeven. Wanneer gij vijf minuten lang in de hemelen zoudt kunnen zien, dan zoudt gij meer weten dan na het lezen van alles, wat over dit onderwerp ooit geschreven is.” (*LvdpJS*, blz. 344.)

Ik denk dat het onze aangelegenheid is persoonlijke openbaring te krijgen, om voor onszelf te weten wat de „zin en de wil van de Heer” is wat onszelf betreft bij onze individuele aangelegenheden en om een bevestiging te krijgen van zijn „zin en wil” betreffende zijn kerk.

Er zijn twee soorten kennis: intellectuele en geestelijke. Terwijl we op school zijn, streven we voornamelijk naar kennis op intellectueel gebied, welke kennis waarschijnlijk verkregen wordt door het verstand en door de zintuigen.

Dit is heel erg noodzakelijk en belangrijk - wij sporen alle mensen aan die vooruit willen komen, die verlicht willen worden en vooruitgang willen maken in hun leven, hun verstand te ontwikkelen.

Maar ik wijs erop dat het voor ons nodig is een groter gedeelte van onze tijd te wijden aan het streven naar geestelijke

kennis. Als we geestelijke feiten behandelen, spreken we niet over het verkrijgen van iets alleen door het verstand of door de zintuigen, maar we spreken over openbaring, over het leren hoe we tot een kennis van de dingen van God kunnen komen door de geest die wij bezitten af te stemmen op de eeuwige Geest van God. Dit is de weg en de wijze waarop openbaring aan een persoon gegeven wordt.

Ik ben er niet erg bezorgd over wanneer iemand hetzij een leerstellig - of een of ander kerkprobleem alleen maar beoordeelt uit het standpunt van het intellect. Alles wat geestelijk is, is geheel en volkomen in overeenstemming met de intellectuele feiten die we door het verstand opdoen. Maar wanneer de twee vergeleken worden wat hun respectievelijke kwaliteiten betreft, dan zijn die dingen die belangrijk zijn de geestelijke dingen en niet de verstandelijke dingen. De dingen van God kunnen we alleen maar te weten komen door de Geest van God. Het is waar dat men leerstellige zaken kan beredeneren, maar er komt geen godsdienst in uw leven totdat u iets in uw ziel voelt, totdat er een verandering in uw hart heeft plaatsgevonden, totdat u een „nieuwe schepping” van de Heilige Geest wordt. Dank zij onze Hemelse Vader heeft ieder lid van de kerk de gelegenheid om dit te doen omdat ieder lid van de kerk na de doop „de gave des Heiligen Geestes” ontvangt, wat betekent dat hij dan het recht heeft op het voortdurende gezelschap van dit lid van de godheid, gebaseerd op zijn persoonlijke rechtvaardigheid en getrouwheid. Ik zeg dat we *recht hebben* op openbaring. Ieder lid van de kerk heeft het recht om openbaring van de Heilige Geest te ontvangen; hij heeft recht op engelenbe-

zoek, hij heeft recht om de visioenen van de eeuwigheid te beschouwen en hij heeft het recht om God te zien op dezelfde wijze als welke profet dan ook Hem in werkelijkheid gezien heeft.

Wij denken in termen van profeten die de toekomstige bestemming van de kerk en de wereld kunnen voorzeggen. Maar het feit is dat *iedere persoon een profet voor zich zelf en voor zijn eigen aangelegenheden moet zijn*. Het was Mozes die zei: „Och, ware het gehele volk des Heren profeten, doordat de Here zijn Geest op hen gave!” (Numeri 11:29.)

Het was Paulus die zei: „Streeft ernaar te profeteren” (1 Korintiërs 14:39).

Zij raden ons aan dat wij met ons hele hart en al onze kracht als enkelingen wat onze vertrouwelijke en persoonlijke aangelegenheden betreft, moeten streven naar de gave van profetie.

Ik zal een paar beweringen uit de openbaringen van de profet Joseph Smith voorlezen die de formule schetsen waardoor wij als enkelingen de dingen van God door de macht van de Geest te weten kunnen komen.

De Heer zei: „Ik zal in uw verstand en in uw hart tot u spreken door de Heilige Geest, Die op u zal komen en in uw hart wonen.

Welnu, dit is de Geest van openbaring.” (LV 8:2,3.)

Deze openbaring heeft het over Geest die tot geest spreekt - de Heilige Geest die spreekt tot de geest die in mij is en op een wijze die onbegrijpelijk is voor het verstand. Maar het is duidelijk voor het geestelijk begrip - deze houdt kennis in, geeft intelligentie, schenkt waarheid en geeft ons een onfeilbare kennis van de dingen van God. Dit heeft betrekking op iedereen.

„God zal u door Zijn Heilige Geest, ja,

*Ieder lid van de kerk kan visioenen hebben,
engelenbezoek krijgen, het aangezicht van de Heer zien en
alle kennis en wijsheid ontvangen die uitgestort is over
de gelovige mensen in welke eeuw dan ook.*

door de onuitsprekelijke gave des Heiligen Geestes, kennis geven, die sedert de schepping der wereld tot op heden niet is geopenbaard;

Die onze voorvaderen met groot verlangen hebben verwacht om te worden geopenbaard in de laatste tijden” (LV 121:26,27).

Dit is een prachtige passage. Deze is gericht tot iedere persoon in de kerk. Met andere woorden, het is een persoonlijke openbaring voor u.

„Want aldus zegt de Here: Ik, de Here, ben barmhartig en genadig jegens hen, die Mij vrezen, en Ik schep er behagen in hen te eren, die Mij in gerechtigheid en waarheid tot het einde toe dienen.

En aan hen (iedereen in Gods koninkrijk) zal Ik alle verborgenheden openbaren, ja, alle verborgen geheimen van Mijn koninkrijk van dagen vanouds, en voor toekomstende eeuwen zal Ik hun het welbehagen van Mijn wil doen kennen aangaande alle dingen met betrekking tot Mijn koninkrijk.

Want door Mijn Geest zal Ik hen verlichten, en door Mijn macht zal Ik hun de geheimen van Mijn wil bekendmaken, ja, namelijk die dingen, die geen oog heeft gezien, noch het oor gehoord, noch in des mensen hart zijn opgekomen” (LV 76:5,7,10).

Ik zei toch dat we met engelen kunnen spreken, dat we dromen kunnen hebben,

dat we visioenen kunnen hebben, dat we het aangezicht van de Heer kunnen zien. Hier is een belofte op dat gebied:

„Voorwaar, aldus zegt de Here: Het zal geschieden, dat een ieder, die zijn zonden verzaakt, en tot Mij komt, Mijn naam aanroept, Mijn stem gehoorzaamt, en Mijn geboden onderhoudt, Mijn aangezicht zal zien, en weten, dat Ik ben” (LV 93:1).

De profeet zei dat de voorhang mogelijk-kerwijs vandaag of op welke dag dan ook verwijderd zal worden wanneer we samen komen als de ouderlingen van het koninkrijk in geloof en gerechtigheid en geschikt zijn om de visioenen van de eeuwigheid te ontvangen. Hier is een verklaring van Joseph Smith: „Zaligheid kan niet verkregen worden zonder openbaringen. (En ik spreek nu niet over de openbaring die de bedeling waarin we leven teweeg bracht — ik spreek over persoonlijke openbaring aan enkelingen.) Niemand kan zonder openbaring zalig worden. Niemand kan een dienstknecht van Jezus Christus zijn zonder een profeet te zijn. Niemand kan een dienstknecht van Jezus Christus zijn zonder een getuigenis van Jezus te hebben, en dat is de geest der profetie. Wanneer zaligheid gepredikt werd, geschiedde dit door getuigenis. Hedendaagse predikers getuigen van hemel en hel en hebben nooit één van beide ge-

zien. En ik verzeker u, dat niemand van deze dingen weet zonder een getuigenis.” (LvdpJS, blz. 168.)

Wij hebben recht op openbaring. Persoonlijke openbaring is onontbeerlijk voor onze zaligheid. De Schriften bevatten enkele toelichtingen van wat er is gebeurd. Hier is een van de dingen die Nephi vermeldde:

„Indien gij uw hart niet zult verstokken en Mij in geloof vraagt, gelovende, dat gij zult ontvangen, en als gij Mijn geboden naarstig onderhoudt, zullen deze dingen zeker aan u worden bekendgemaakt” (1 Nephi 15:11).

Er is een verklaring in het Boek van Mormon over enkele reusachtig succesvolle zendelingen, de zonen van Mosiah: „Zij waren mannen van gezond verstand en zij hadden de Schriften ijverig onderzocht, opdat zij het woord Gods mochten weten.

Maar dit is niet alles; zij hadden veel gebeden en gevast; daarom hadden zij de geest der profetie en de geest der openbaring, en wanneer zij leerden, leerden zij met kracht en gezag van God” (Alma 17:2,3).

Ik zal nog een citaat aanhalen. Dit is de profeet Joseph Smith:

„De mens kan zich de eerste aanduidingen van de geest van openbaring ten nutte maken. Wanneer gij bijvoorbeeld voelt, hoe zuivere intelligentie u toevloeit, zal die u onverwachte ideeën geven, zodat gij door hieraan aandacht te schenken ziet, dat ze die dag of later in vervulling gaan (d.w.z. de dingen, die u door de Geest Gods werden ingegeven, zullen in vervulling gaan). Terwijl gij aldus leert de Geest Gods te begrijpen, kunt gij de geest van openbaring aankweken, totdat gij volmaakt wordt in Jezus Christus.” (LvdpJS, blz. 159.)

In de Schriften staan veel verwijzingen naar openbaring. De profeten hebben er veel over gezegd. Voor ons betekent het dat we *godsdiensdige ervaring* nodig hebben. We moeten God er persoonlijk bij betrekken. We moeten doen wat de profeet Joseph Smith zei, namelijk: „vijf minuten lang in de hemelen zien.”

Godsdienst betekent ervoor zorgen dat de Heilige Geest in het leven van een persoon komt. We studeren en we evalueren. Door te studeren komen er in ons enkele gaven op die ons in een geestelijke goedemoedstoestand brengen. Het uiteindelijke resultaat is dat *de Geest van God uitwerking heeft op onze zielen.*

Zou u een formule willen hebben hoe u persoonlijke openbaring kunt krijgen? Het zou op vele wijzen beschreven kunnen worden. Mijn formule is gewoon dit:

1. Onderzoek de Schriften.
2. Onderhoud de geboden.
3. Vraag in geloof.

Welke persoon dan ook die dit zal doen, zal zijn hart zo afstemmen op de Heer dat door de „stille zachte stem” de eeuwige beginselen van godsdiensdige in zijn wezen zullen komen. En als hij vooruitgaat en nader tot God komt, zal er een dag komen waarop hij met engelen zal spreken, wanneer hij visioenen zal hebben, en uiteindelijk het aangezicht van God zal zien.

Godsdienst is iets geestelijks. Gebruik al uw verstandelijke vermogens om u te helpen, maar bij de uiteindelijke analyse moet u zich op de Heer afstemmen. De eerste grote openbaring die een mens moet krijgen is *te weten dat de kerk goddelijk is.* Wij noemen dit een getuigenis. Wanneer een persoon een getuigenis krijgt, heeft hij hierdoor geleerd hoe hij zich op de Geest moet afstemmen en

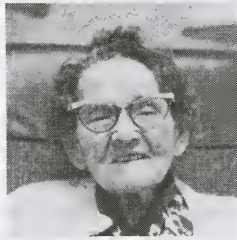
openbaring kan krijgen. Door zich af te stemmen kan hij kennis krijgen om hem bij zijn persoonlijke aangelegenheden te leiden. Dan kan hij, terwijl hij deze gave uiteindelijk geniet en hier vorderingen in maakt, alle openbaringen van de eeuwigheid krijgen die de profeet of alle profeten door alle eeuwen heen gehad hebben.

Tot op zekere hoogte heb Ik, evenals u openbaring ontvangen. Ik heb openbaring ontvangen die mij zegt dat dit werk waar is. En als gevolg hiervan weet ik. En ik weet dit onafhankelijk van welke studie en welk onderzoek dan ook en ik weet dit omdat de Heilige Geest gesproken heeft tot de geest die in mij is en mij een getuigenis gegeven heeft. Als gevolg

hiervan kan ik als wettelijk bestuurder opstaan en in waarheid zeggen dat Jezus Christus de Zoon van God is, dat Joseph Smith zijn profeet is, dat Spencer W. Kimball vandaag een profeet is, dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de enige ware en levende kerk op de hele aarde is.

En verder kan ik in verband met de zaak die we hier beschouwen verzekeren en getuigen dat *iedere levende ziel die Gods wetten wil gehoorzamen*, de Schriften onderzoeken, de geboden houden en in geloof vragen, *persoonlijke openbaring van God*, tot grote heerlijkheid en voldoening van zijn ziel, hier en tot aan zijn uiteindelijke zaligheid in de woningen daar boven, kan ontvangen. □





Ik wachtte veertig jaar op de doop

Bessie Leeper Yoakum

Toen ik op achttienjarige leeftijd trouwde had ik de Bijbel van het begin tot het einde uitgelezen. Ik had ook verschillende kerken bezocht, maar zonder datgene te vinden wat ik in een ervan hoopte te vinden. Ik bestudeerde de Schriften dagelijks, vastte een dag per week en deed mijn best om de beginselen die de Heiland onderwees na te leven. En ik bad

regelmatig tot de Heer om iemand die me de ware evangelieboodschap zou brengen.

Op een dag in 1920 toen ik vier kleine kinderen had, lieten enkele zendingen een tractaat in een school in de buurt van ons huis achter en een jongen bracht me een exemplaar. Hij zei dat de zendingen die avond diensten zouden houden.

Mijn man was niet geïnteresseerd dus gingen we niet maar ik bestudeerde het tractaat en zocht alle teksten in de Bijbel op die naar het Boek van Mormon verwezen. Toen schreef ik naar het hoofdkantoor in Salt Lake City en vroeg om een Boek van Mormon. Zij stuurden mij er een en een aantal tractaten. Tegen de tijd dat ik een derde deel van het Boek van Mormon gelezen had, wist ik dat het waar was. Ik had de ware kerk gevonden. Ik wist dat Jezus Christus leefde en werkelijk de Zoon van God was! Mijn eerste impuls was het aan de hele wereld te vertellen.

Maar toen ik mijn schoonzuster een Boek van Mormon gaf, was ze niet geïnteresseerd; wat nog erger was, ze had enkele negatieve dingen over de kerk gehoord en geloofde deze. Ze sprak met mijn man en hij verzamelde al mijn tractaten en verbrandde ze en verbood mij onze kinderen in die godsdienst groot te brengen. Omdat ik boos was dat datgene waar ik zo lang op had gewacht, van mij weggenomen werd, schreef ik over mijn probleem naar het hoofdkantoor van de kerk. De raad die ik kreeg was: wacht — ik moest elke dag zo goed als ik kon leven en uiteindelijk zou er een weg voor mij geopend worden om gedoopt te worden. De zendingen konden geen vrouw dopen zonder toestemming van haar man.

Ik ging verder met het lezen van het Boek van Mormon en alles wat ik maar kon vinden zowel voor als tegen de kerk. En mijn getuigenis groeide. Toen verbrandde ons huis waardoor mijn Boek van Mormon vernietigd werd en ik kon geen nieuw bestellen. Maar toen we ons huishouden weer opbouwden en een van de eerste dingen die ik kocht een Bijbel

was, zei mijn moeder: „Je geeft de hoop ook nooit op, nietwaar?”

Mijn volgende contact met de kerk was jaren later, in 1940 toen ik zes kinderen had. Ik ging mijn zuster in Waco in de staat Texas bezoeken, die ongeveer 129 kilometer van ons vandaan woonde. Ze vertelde me over een vriendin van haar die een heilige der laatste dagen was. Door dit contact was ik in staat de zondagsschool en de avondmaalsvergadering van de kleine gemeente in Waco bij te wonen. Een zending gaf me een tweede exemplaar van het Boek van Mormon en ik had de moed om mijn dochters, die nu getrouwd waren en zelf kinderen hadden over het evangelie te vertellen.

Bij die gelegenheid kwam ik ook in aanraking met de genealogie en door deze activiteit behield ik mijn getuigenis gedurende de volgende twintig jaar, waarin ik geen contact had met de kerk. Toch was ik steeds dankbaar dat onze Hemelse Vader mij een gelegenheid had gegeven om iets voor mijn overleden bloedverwanten te doen en ik zette dit werk met grote voldoening voort.

Ik was ook dankbaar toen mijn drie oudste jongens in 1945 veilig uit de tweede wereldoorlog naar huis kwamen. Maar kort daarop toen zij en mijn zestienjarige zoon Robert Lee hun vader hielpen om een huis te verplaatsen (noot van de vertaalster: Dit wordt in Amerika veel gedaan) kreeg Robert Lee een elektrische schok waardoor hij stierf. Die nacht toen ik over de tragedie lag na te denken, vroeg ik mezelf steeds weer af: „Wat is er met mijn geloof gebeurd? Ik dacht dat ik zoveel geloof had dat er voor mijn gezin gezorgd zou worden - en daar ligt Robert Lee in de rouwkamer.” En een stem zei duidelijk en kalm: „Er

wordt voor Robert Lee gezorgd. Hij is in veilige handen.” Ik beseftte toen dat alhoewel onze Hemelse Vader onze gebeden niet altijd verhoort zoals wij dat zouden willen, hij er toch een antwoord op geeft. Mijn getuigenis was weer versterkt.

Mijn man werd in 1963 ziek en gedurende twee jaar was hij dan weer in het ziekenhuis en dan weer eruit. Op een dag vroeg ik hem met hernieuwde moed waarom hij het Boek van Mormon niet las om zelf er achter te komen waar het allemaal over ging. Hij antwoordde snel: „Ik weet alles wat ik weten wil.” Maar ik liet niet los. „Nee,” zei ik, „je weet alleen datgene wat anderen je verteld hebben. Het is het evangelie voor het westelijk werelddeel, net zoals de Bijbel dit voor het oostelijke deel van de wereld was en het gaat over grote rampen die op dit werelddeel plaats hadden vanwege de verdorvenheid die er heerste.”

Hij zei tenslotte: „Nou ja, ik denk dat er geen verschil bestaat tussen die twee boeken.” Maar hij las het nooit en ik zei er niets meer over tegen hem.

Toen werd hij weer ziek en we gingen weer naar het ziekenhuis en op een nacht raakte hij buiten bewustzijn. Ongeveer om 5 uur 's morgens kwam hij kort bij, nam mijn hand en vroeg: „Zie je die vrouw aan het voeteneinde van mijn bed zitten?” Omdat ik dacht dat hij waar-

schijnlijk overleden familieleden en vrienden zag die gekomen waren om hem in de geestenwereld te verwelkomen, zei ik „ja” omdat ik wist dat hij deze kon zien wanneer hij stierf.

En toen zei hij: „Ik denk dat ik ga sterven, maar ik hoop dat we een kans hebben om in het evangelie onderwezen te worden nadat we de aarde verlaten hebben. . .” Omdat ik niet in staat was om iets te zeggen, kon ik alleen maar een stil gebed op zeggen, dankbaar dat hij uiteindelijk het herstelde evangelie zou horen.

Een maand na de dood van mijn man werd ik gedoopt. Een jaar later ging ik naar Salt Lake City en werd verzegeld aan mijn man en liet onze zoon Robert Lee aan ons verzegelen. De meeste van mijn kinderen hadden zich bij andere kerken aangesloten voordat ik ze over het herstelde evangelie kon vertellen.

Ik was negenenzestig jaar toen ik in 1965 gedoopt werd, goed veertig jaar nadat ik een getuigenis van het evangelie had gekregen, maar die getuigenis is nooit aan het wankelen gebracht. Geloof, gebed en ernstige studie van het evangelie hebben erbij geholpen dat deze staande is gebleven. Ik wist dat ik het ware evangelie gevonden had - en vandaag getuig ik innig dat Jezus Christus de Zaligmaker van de wereld is en aan het hoofd van deze kerk staat. □

David, een leraar bij het gemeentelijk hoger onderwijs, was bij zijn vrouw in het ziekenhuis toen ze stierf. Haar ziekte was alleen van korte duur geweest en haar dood was onverwachts gekomen. Ondanks zijn verdriet en de schok, ging zijn directe bezorgdheid uit naar hun zeven jonge kinderen. Omdat het ziekenhuis op enige afstand van zijn huis lag, belde David een vroegere bisschop op en vroeg hem om het bericht voorzichtig aan de rest van het gezin mee te delen. Met het evangelie als gids deed de huisvriend dit en vertelde de kinderen kalm en duidelijk wat er gebeurd was en wat dit in hun leven kon betekenen.

In de daaropvolgende dagen deelden de kinderen hun zorgen met hun vader en met andere familieleden en goede vrienden. Omdat degenen die in hun buurt waren blij gaven van aanvaarding en van kalmte door hun geloof, kwamen de kinderen zover dat ze de dood van hun moeder aanvaardden omdat ze wisten dat haar geest leefde en uiteindelijk met haar lichaam herenigd zou worden. Ze wisten dat ze weer bij hen zou zijn en dat er geen einde gekomen was aan haar liefde en bezorgdheid voor hen. Zij beschouwden de situatie zuiver als een tijdelijk iets.

Vele gezinnen die een geliefd familielid



Aan kinderen uitleggen wat de dood is

Jon M. Taylor

verloren hebben kunnen dergelijke verhalen zoals dit ware verhaal vertellen. Weinig situaties geven meer waardering voor de hoop die het evangelie ons geeft. De leringen van het herstelde evangelie zijn een geweldig grote zegen in dergelijke tijden.

Terwijl ik tijdens mijn zending in een stad in het midden westen (van de Verenigde Staten) werkte, ontmoette ik een gezin van dertien kinderen. Alhoewel de kinderen volwassen waren en niet meer thuis woonden, was het een nauw verbonden en liefdevol gezin. Tien van de twaalf levende kinderen woonden niet verder dan twee huizenblokken van hun moeder vandaan. Toen de moeder stierf, nodigden de bedroefde kinderen ons uit het plan van zaligheid uit te leggen. Terwijl we spraken maakte smart plaats voor aandacht en tenslotte voor dankbaarheid tot de Heer.

De geopenbaarde waarheid geeft ons kracht en hoop; toch is verlies van een lid van de naaste familie een periode van rouw en emotionele moeilijkheden; Toen mijn vrouw stierf en mij achterliet met twee kinderen die nog te jong waren om naar school te gaan, zocht ik naar richtlijnen die de kinderen zouden helpen haar afwezigheid te aanvaarden. Hier zijn een paar dingen die ik gevonden heb:

1. Kinderen moet in eenvoudige termen de begrippen voorsterfelijk bestaan, de geestenwereld en de opstanding bijgebracht worden. Door ze te herinneren aan de tempelverzegelingen hebben onze kinderen de zekerheid gekregen van de uiteindelijke hereniging van ons gezin. Geloofsversterkende verhalen uit de kerkgeschiedenis en uit persoonlijke en gezinsverslagen bevestigden hun geloof

opnieuw dat zij weer met hun moeder verenigd zouden zijn.

2. De hierboven vermelde bespreking helpt om uitleggingen te vermijden die de kinderen een verkeerd denkbeeld geven van degenen die nog in leven zijn of uitleggingen die nodeloze ongerustheid veroorzaken. Indien een kind verteld werd dat een zuster „weggenomen werd omdat ze te goed voor dit leven was” dan zou het kind kunnen denken dat levende personen onwaardig waren. Als men zou uitleggen dat een overleden grootouder „alleen maar sliep” zou het kind misschien bang zijn om naar bed te gaan.

3. Ik heb bemerkt dat de kalmte van een volwassene een kind kan beïnvloeden. Indien hun ouder de dood onder ogen ziet als iets onvermijdelijks maar niet als iets definitiefs, zullen kinderen dit ook doen. Een ouder die te zeer door verdriet overmand is om direct met het kind te spreken, kan andere familieleden en vrienden met het kind laten spreken totdat hij weer gekalmeerd is.

Smart moet echter geuit worden. Een moeder had zoveel verdriet bij de dood van haar man dat de tante van de kinderen gevraagd werd om met de dochters te spreken. De twee angstige meisjes zaten met strakke gezichten toen het nieuws hen verteld werd. Ze schenen zich van hun tante die stoïcijns haar tranen terugdrong terwijl ze sprak, terug te trekken. Tenslotte toen ze begon te huilen, omhelsden de kinderen haar en huilden samen met haar. De smart kreeg de vrije loop.

Als een ouder onbelemmerd zijn gevoelens uit en anderen hier deel aan laat nemen, beseffen kinderen dat verdriet iets natuurlijk en noodzakelijks is.

4. Ik ben erachter gekomen dat de grootste hulp om de ongerustheid van

mijn kinderen te verminderen was om geduldig naar ze te luisteren. Als een kind huilen wil, laat hem dan huilen. Indien hij zich schuldig voelt, moet hij zijn hart kunnen uitstorten. Als een kind een ouder verloren heeft, is het mogelijk dat hij weten wil of de ouder die overgebleven is nog steeds van hem houdt en hem niet zal verlaten. Eenvoudige en oprechte verzekering stellen een kind gerust.

5. Ik heb gemerkt dat alhoewel dat wat ik zei belangrijk was, uitdrukkingen zonder woorden belangrijker waren. Een oprecht klinkende stem, een overtuigende omhelzing en een vriendelijke houding kunnen diepere gevoelens overbrengen.

6. Kinderen moeten afgeleid worden van hun emoties en betrokken worden bij activiteiten die ze prettig vinden zoals zwemmen, kamperen of sport. Contacten met vrienden en familie zijn bijzonder nuttig. Een huisdier in het gezin kan ook veel troost schenken en is een goede manier om uitdrukking te geven aan gevoelens.

7. Het helpt om de herinnering aan de overledene in ere te houden. Terwijl we willen dat een kind de dood van een ouder aanvaardt, willen we niet de goede herinneringen die hij heeft, wegvagen. Wanneer hij familiefoto's bekijkt of vragen stelt, zal hij meer waardering voor en begrip van de gestorven ouder krijgen.

8. Als de ongerustheid, het schuldgevoel of de apathie blijven bestaan, kan het nodig zijn dat er professionele hulp nodig is, maar deze moet komen van een raadsman die erbij kan helpen om deze begrippen in evangelietermen uit te drukken.

Deze punten kunnen van nut zijn wan-

neer er iemand sterft maar er zijn ook manieren om kinderen voor te bereiden voordat ze werkelijk het verlies van iemand die hen nabij is het hoofd moeten bieden. De gezinsavond verschaft een goede gelegenheid voor een open discussie over de dood evenals de dood van een vriend of van verre familie dit doet. Het bijwonen van begrafeningen kan oudere kinderen helpen de dood te begrijpen en er tegenop gewassen te zijn. Maar jonge kinderen (in het algemeen degenen onder zeven jaar) moeten geen begrafeningen bijwonen.

Zelfs de dood van dieren kan leerzaam zijn. Mijn zoon Jonathan bracht eens een dode slang mee naar huis. Hij had de gebroken staart van de slang verbonden in een poging deze weer tot leven te brengen. Het kostte heel veel overredingskracht om hem ervan te overtuigen dat wanneer een slang eenmaal dood is, alle verbanden van de wereld deze ook niet meer levend kunnen maken.

Wanneer een kind het verlies van een geliefd familielid eenmaal aanvaard heeft, verbaast hij ons mogelijkterwijs door zijn geloof en zijn reactie. Na de dood van mijn vrouw werd Celende, ons openhartige dochttertje de „dame des huizes”. Verkopers en andere bezoekers die naar haar moeder vroegen, kregen het antwoord: „Mama is er niet. Ze is in de hemel.” De meesten van hen stonden verbaasd over haar nuchterheid.

Het is vertroostend om de mogelijkheid van kinderen op te merken zich te schikken in het verlies van iemand of iets. Ze moeten echter voelen dat we van ze houden en ze moeten emotionele steun krijgen. Zoals in het hele leven verschaft het evangelie van Jezus Christus zekerheid, de hoop op herstel en op het eeuwige leven. □

Laten we erover praten

**Enkele ideeën
voor gezinsdiscussies**

„De gezinsavonden op maandagavond lopen in ons gezin nogal goed — het lesboek geeft ons fundamentele aanwijzingen. Maar soms is het heel moeilijk om een goede discussie op gang te krijgen tijdens gezinsavonden of andere studieperioden.”

„Het is gemakkelijk voor ons gezin om samen plezier te hebben. Maar wanneer het op het bespreken van het evangelie aankomt, weet plotseling iedereen niet meer wat hij zeggen moet.”

Heeft uw gezin ook dergelijke problemen?



Een van de voordelen van het geconsolideerde vergaderprogramma is meer tijd met het gezin op zondag en de gezinnen worden aangespoord om wat van deze extra tijd te gebruiken om samen het evangelie te bestuderen, buiten de geregelde gezinsavonden op maandagavond. Maar omdat er niet genoeg lessen in het gezinsavondlesboek zijn voor al deze extra besprekingen, waar kunnen gezinnen dan materiaal vandaan halen?

De Schriften moeten natuurlijk de voornaamste bron zijn. En kerktijdschriften kunnen ook een geliefkoosde hulpbron

vormen voor discussies. Vele artikelen in De Ster bijvoorbeeld konden gemakkelijk aangepast worden voor discussie; boodschappen van het Eerste presidium; conferentietoespraken en andere actuele toespraken; artikelen over het huwelijk, het gezin, de behoeften van de enkeling, een actueel kerkkleerplan, kerkprogramma's, hoe het evangelie in het dagelijks leven toegepast kan worden, geïnspireerde belevenissen van heiligen uit onze tijd en nog meer.

Na een artikel persoonlijk of als gezin gelezen te hebben, probeer het dan te bespreken en er vragen over te stellen. Vermijd bij oudere kinderen vragen die met „ja” of „nee” of met feiten uit het artikel beantwoord kunnen worden — stel in plaats daarvan vragen waarover ze na moeten denken en die ze moeten analyseren. een bespreking kan een periode zijn waarin gezinsleden openlijk spreken over een bepaalde opdracht of een bepaald onderwerp. Gezinsleden kunnen elkaar informeren en meningen geven of samen ernaar zoeken, vragen stellen, ideeën uitwerken, voorstellen doen en soms tot een gemeenschappelijk besluit komen.

Het leiden van een bespreking

Maar hoe begint u nu? Welke dingen moet u onthouden als u een discussie leidt? De volgende negen punten (enigszins gewijzigd overgenomen uit *Hoe een discussie geleid moet worden: enkele praktische ideeën voor discussieleiders*, samengesteld door de Onderlinge Oriënteringsvereniging van de Melchizedekse priesterschap voor de juniconferentie in 1973) zouden van nut kunnen zijn bij uw poging om gezinsbesprekingen te leiden:

1. Schep een goede discussiesfeer. Iedere persoon moet het gevoel hebben vrij te



zijn om iets bij te dragen, anderen aan zijn ideeën te laten deelnemen, hardop te denken met de groep zonder bang te zijn om belachelijk gemaakt te worden. Help de gezinsleden te beseffen dat het goed is dat niet iedereen precies hetzelfde denkt en dat individuele gezichtspunten belangrijk zijn. Een openingsgezeg en gebed en gemakkelijke zitplaatsen (bij voorkeur in een kring) kunnen hierbij helpen. Dring er niet op aan dat ze hun hand omhoog steken of dat ze dat om beurten doen als iemand iets te zeggen heeft. Hou de sfeer vrij en ongedwongen.

2. Begin met iets creatiefs. Als u een tekst of een artikel of toespraak uit De Ster bespreekt, wilt u het materiaal misschien eerst samen hardop lezen. Probeer ook andere manieren om de discussie te beginnen - overeenkomsten, verhalen, interessante vragen, voorbeelden uit het artikel, spelletjes, vragenwedstrijden of hulpmiddelen uit de wijkmediatheek (zoals filmen, geluidsbandjes, landkaarten, platen). Zorg ervoor dat de manier waarop u de aandacht probeert op te wekken, direct leidt tot het onderwerp van bespreking en dat het gezin duidelijk begrijpt wat het doel van de discussie is. Pas op dat de inleiding niet al uw tijd in beslag neemt.

3. Nadat u het materiaal dat u bespreken wilt, gelezen of doorgenomen hebt, ga dan door met bepaalde manieren waarop het materiaal op uw gezin toegepast kan worden. U zou bijvoorbeeld over een centrale figuur in het artikel willen spreken: Wat deed hij? Wat leerde hij uit zijn ervaring? Hoe veranderde zijn zienswijze? Wat zou jij in zijn plaats gedaan hebben? Zou jij op dezelfde wijze gereageerd hebben?

Of u zou een situatie in het artikel kunnen bespreken: Waarom hadden de

gebeurtenissen op deze wijze plaats? Welke andere oplossingen zouden er mogelijk geweest zijn? Wat kunnen we hieraan doen, of hoe kunnen we deze zelfde situatie in ons gezin vermijden?

Of u kunt de reacties van uw gezin op het artikel bespreken: Wat voor een gevoel kreeg je door dit artikel? Wat voor verschil maakt het in ons leven of in ons gezin? Wat kunnen we uit dit artikel leren?

Of probeer een begrip uit het artikel te bespreken: Ben je het eens met de uitleg over geloof van deze schrijver? Hoe zou jij het omschrijven? Welke persoonlijke ervaringen hebben ertoe geleid dat jij het op deze wijze opvat?

Als discussieleider hoeft u niet voor alle vragen te zorgen. Vraag andere gezinsleden eigen vragen te stellen. Spoor ze aan opmerkingen te maken over hetgeen ze vinden van het artikel of de bespreking.

4. Hou de discussie bij één onderwerp. Het is uw taak de groep vriendelijk en toch beslist te verhinderen om te ver af te dwalen van het onderwerp. Maak u er echter niet bezorgd over als de gezinsleden niet precies datgene zeggen wat u zelf zou zeggen of als de bespreking een ander verloop heeft dan u gedacht had. Laat anderen het onderwerp op hun eigen wijze benaderen.

5. Luister aandachtig naar iedere opmerking. Probeer eveneens de betekenis achter elke opmerking te begrijpen. Op deze manier zullen de gezinsleden - in het bijzonder jongere kinderen - inzien dat wat zij zeggen werkelijk van belang is en ze zullen er meer toe geneigd zijn anderen aan hun ideeën te laten deelnemen.

6. Moedig iedereen aan mee te doen. Vermijd dat een of twee personen de discussie alleen voeren. Sta open voor de gevoelens van sommige gezinsleden die



WILFORD



WOODRUFF

Verschillende malen ternauwernood ont-snapt aan de dood, ontberingen en heldhaftig leiderschap karakteriseren het leven van de vierde profet van de kerk, Wilford Woodruff.

Op driejarige leeftijd viel hij in een ketel met kokend water en een paar jaar later gaf hij het vee van zijn vader te eten en werd toen bijna dodelijk doorboord door de horens van een stier die hem aanviel.

Als jonge man werd hij bijna verpletterd door een boom die omviel en bij dit ongeluk zowel als bij alle anderen, schreef hij zijn ontsnapping toe aan Gods genade en goedheid.

Bij een bepaalde gelegenheid toen hij op zending was in Arkansas en Tennessee in de Verenigde Staten liepen Wilford en zijn collega 95 kilometer van zonsopgang tot 10 uur 's avonds „zonder een beetje voedsel van welke soort dan ook.” Tijdens zijn zendingen naar Engeland hadden ouderling Woodruffs geloof en harde werk een opmerkelijk aantal dopen tot resultaat — enkele honderden werden door deze heldhaftige leider en dienstknecht persoonlijk verricht.

In 1889 werd hij op tweeëntachtigjarige leeftijd president van de kerk. Hij vervulde deze roeping tot aan zijn dood op een-negentigjarige leeftijd. □

Op een hete zomerdag besloot ons gezin dat de beste manier om van de middag te kunnen genieten was om naar de bergen te gaan. Op onze lijst van dingen die we samen wilden doen stond allang een tocht naar een nabijgelegen grot. Nadat we onze spullen voor de tocht bij elkaar gezocht hadden, pakten we onze lunch in.

Vol verwachting begonnen we onze tocht en waren al spoedig in de frisse koelte van de bergen. Bij de grot werden we begroet door een opzichter van het natuurreservaat, die onze gids werd. Hij vertelde ons dat er oorspronkelijk drie grotten waren, die afzonderlijk ontdekt waren maar dat de grotten nu met elkaar in verbinding stonden door gangen die door de mens

gemaakt waren. Het viel ons op dat er vele lagen met interessante rotsformaties waren, waarvan sommigen onontdekt bleven. Wijzend op een smalle opening aan de kant van het pad verklaarde de opzichter dat er onder het pad waar wij op stonden twee ontoegankelijke grotten waren. hij zei: „We hopen deze beiden op zekere dag te verkennen maar tot nu toe hebben we nog geen bevredigende manier gevonden om in die diepere grotten te komen en er weer uit te gaan.”

Terwijl we ons hoofd bogen om aanraking met scherpe rotsen te vermijden, liepen we langs een nauw glibberig pad terwijl het onbekende zich in iedere richting voor ons opendeed.

Houd vast aan de ijzeren roede



Door ouderling F. Burton Howard
van het Eerste Quorum der Zeventig



Om ons evenwicht te bewaren was het voor ons dikwijls nodig een ijzeren stang die aan de wand van de grot langs het pad bevestigd was, vast te houden. Ik was achter de groep gebleven om enkele foto's met mijn fototoestel te maken toen de elektrische lampen in de grot plotseling uitgingen. Of dit een gedeelte was van een demonstratie aan een groep die ons voor was of dat de elektriciteit plotseling uitgevallen was, weet ik niet. Ver vooruit van de plaats waar ik was verhief de gids zijn stem en deze kaatste terug langs het nauwe pad. „Wees allemaal kalm; ik ben er zeker van dat de lichten dadelijk weer aangaan. Blijf alstublieft allemaal op het pad en hou de leuning vast.” Zijn

zaklantaarn was alleen als een kleine gele vlek in de verte te zien.

Ik stelde me duidelijk in mijn geest de vele rotsachtige openingen in de grond voor en die vele zijpaden die wegvoerden en naar beneden voerden van de plaats waar we stonden. Iemand zou in een van deze grotten kunnen verdwalen en nooit meer gevonden kunnen worden, piekerde ik. Om me wat te ontspannen leunde ik tegen de schuine rotswand. Terwijl ik met mijn vingers langs de muur voelde, vond ik de ijzeren leuning. Met de opzichter voor ons en door vast te houden aan de leuning, besloot ik dat het mogelijk zou moeten zijn hier uit te komen zelfs als het licht niet meer aan gaat.

Een opgewonden gemompel van stemmen steeg uit de groep voor mij op maar het kwam spoedig tot bedaren. We schenen allemaal te voelen dat zolang we op het pad bleven en het advies van de gids, die het pad al eerder gevolgd had, opvolgden, er geen gevaar zou bestaan. Er zou geen gevaar bestaan omdat we zijn stem konden horen en de leuning konden voelen die bevestigd was aan de wand van de grot.

Na een paar minuten gingen de lampen weer aan en we waren in staat onze tocht voort te zetten en de wonderbaarlijke schoonheid van de grot te bezichtigen. Maar wat zou er gebeurd zijn als iemand het pad verlaten had of de leuning losgelaten had? Wat zou er gebeurd zijn als iemand

geprobeerd had zelf eruit te komen door in het donker op de tast langs de bodem van de grot te gaan? Welke kans zou wie dan ook van ons gehad hebben om eruit te komen zonder de leuning of zonder de opzichter?

In ons leven wordt de weg soms ook duister. Misschien willen onze vrienden dat wij iets doen waarvan we denken dat we het niet moeten doen. Misschien sterft er iemand die ons dierbaar is of er gebeurt iets anders waardoor we ons ontmoedigd, verdrietig of eenzaam voelen. Maar we hoeven ons nooit verbijsterd te voelen of bang voor het donker te zijn omdat onze gids, de Heiland, ook door het duister is gegaan. Hij weet hoe we ons voelen en kent het pad dat we moeten nemen om een uitweg te kunnen vinden. Hij heeft ons het evangelie gegeven, een ijzeren roede of leuning om ons te helpen op de juiste weg te blijven. En zijn weg zal veel meer voor ons doen dan ons uit een grot te leiden — deze zal ons terugvoeren naar onze Hemelse Vader.

Wij hebben nog vele andere opwindende en gedenkwaardige gezinsuitstapjes gemaakt en door elk ervan hebben we lessen van liefde, begrip en samenwerking geleerd. Maar op die dag lang geleden toen ik me stevig vasthield aan een vochtige leuning in een donkere grot, leerde ik een les over geloof die ik nooit vergeten heb.

□

„Ik win beslist met knikkeren van Johnny Gates!” riep ik naar mijn moeder toen ik die morgen de deur uit holde en naar school ging. Tenslotte was de dag van onze knikkerwedstrijd aangebroken. De knikkerwedstrijd was al weken tevoren gepland en alle kinderen in onze klas hadden er met verlangen naar uit gezien. Ik vond dat de tijd kroop.

Tenslotte ging de school uit en onze klas kwam buiten bijelkaar. Ik wist dat ik zou winnen!

Toen zag ik Johnny's nieuwe stuiter voor de eerste keer.

„Is het geen mooie stuiter, Gary?” vroeg hij maar steeds.

Ik vond het vervelend dat ik niet zo'n stuiter had als Johnny maar ik probeerde het hem niet te laten



De stuiter

Door Laurie J. Wilson

merken dat ik ook graag precies zo'n knikker wilde hebben. De wedstrijd begon. Ik probeerde mijn uiterste best te doen maar vijftien minuten later had Johnny al mijn knikkers gewonnen.

Ik was zo boos dat ik mijn broertje Sammy bijna ondersteboven liep toen ik die dag na school het huis binnenholde. Ik voelde me verneerd en was boos op mezelf als ik eraan dacht dat ik Johnny bij het knikkerspel van mij had laten winnen en in het bijzonder voor al mijn vrienden. En wat alles nog erger maakte was, dat ik door het spel te laat thuiskwam om mijn taken in huis te doen, dus was mijn moeder ook nog boos op mij. Ze had direct wat garen nodig van de winkel en Sam was te klein om alleen te gaan dus had ze op mij gewacht. Ze gaf me wat geld en vertelde me dat ik op moest schieten. Sam wilde met me



mee gaan en ik zei „nee” omdat ik haast had. Hij hilde en maakte zo'n drukte dat mijn moeder tenslotte zei dat ik hem mee moest laten gaan.

Ik rende bijna de hele weg naar de winkel, snel genoeg om Sam een stuk achter te laten blijven maar niet zo snel om hem kwijt te raken. Hij kwam net de winkel in toen ik het garen kocht. Ik probeerde om niet naar zijn verdrietige ogen te kijken. We gingen naar de toonbank om te betalen en meneer Billings, een man uit onze wijk was daar om ons te bedienen. Toen zag ik een doos vol stuiters net zoals Johnny er een had. De palmen van mijn handen werden helemaal vochtig van de transpiratie en ik stond daar maar te staren terwijl ik dacht aan al die knikkers die ik verloren had. Ik wist dat ik zo'n stuiter moest hebben. En omdat meneer Billings er toch zoveel had, zou hij zeker nooit merken dat er eentje miste.

Ik keek rond om er zeker van te zijn dat er niemand naar me keek. Meneer Billings stond met zijn rug naar ons toe met een van de andere klanten in de winkel te praten. Voorzichtig liet ik een parse stuiter uit de doos in mijn broekzak glijden. De knikker voelde koel en glad aan. Uit mijn ooghoek kon ik zien dat Sammy met open mond naar mij staarde alsof hij op het punt stond om iets te zeggen, maar toen keek hij alleen maar weg.

Meneer Billings kwam terug naar de toonbank. „Heb je vandaag nog iets anders nodig, Gary?”

Ik aarzelde een ogenblik voordat ik

antwoord gaf. „Nee, nee, dat is alles wat mijn moeder nodig heeft.” Ik werd zenuwachtig omdat het net was of meneer Billings plotseling teleurgesteld keek. Toen zei hij zacht zodat ik hem nauwelijks kon verstaan: „En hoe staat het met de knikker? Vergeet je die niet?”

Die gladde koele knikker voelde plotseling in mijn zak aan als een kooltje vuur. *Hij stond met zijn rug naar ons toe! Hoe kon hij gezien hebben dat ik deze weggenomen had?* dacht ik in paniek. Ik stond daar stom en wist een ogenblik lang niet wat ik moest doen. Toen haalde ik langzaam de knikker te voorschijn en legde deze op de toonbank. Ik begon te stamelen toen Sammy's hoge stem me in de rede viel.

„Die knikker is niet van u, meneer Billings, hij is van Gary! Ik heb vaak gezien dat hij hem gebruikte! Ik heb gezien dat . . .”

„Hou je mond, Sammy!” siste ik, terwijl ik een boze blik op hem wierp. „Je maakt alles alleen nog maar erger.” Meneer Billings wachtte erop dat ik iets zou zeggen. „Ik, ik denk dat ik het vergeten heb,” stotterde ik.

Meneer Billings wees op het bordje waar de prijs van de knikkers op stond.

„Ik geloof dat ik op dit ogenblik geen geld heb om de knikker te betalen,” zei ik, dus legde hij de knikker terug in de doos.

Ik gaf hem het geld voor het garen, pakte het zakje op en draaide me om om weg te gaan. Maar halverwege de deur bleef ik stilstaan en stelde

meneer Billings een vraag: „Gaat u aan mijn moeder en vader vertellen dat ik de knikker weggepakt heb?” Hij keek me lang aan voordat hij antwoordde: „Nee.”

Mijn ongerustheid verminderde en veranderde in opluchting en ongelooft. „Dank u wel, meneer Billings. Ik zal het nooit . . .”

„Gary,” onderbrak hij mij, „ik ga het niet tegen je ouders zeggen omdat ik verwacht dat jij dat zult doen.”

Ik kon mijn oren niet geloven. „Moet ik ze het vertellen? Maar . . .”

„Gary, je vader is hier zes jaar lang bisschop geweest, nietwaar?” Ik knikte toestemmend. „Ik denk dat de mensen hier het erover eens zijn dat hij ongeveer de betrouwbaarste man is in de hele gemeenschap. Hoe denk je dat hij dit geworden is?”

Toen ik geen antwoord gaf, vervolgde hij: „Hij heeft het vertrouwen van de mensen gewonnen, Gary.”

Sammy trok aan mijn hand en probeerde me naar de deur te trekken. „Als ik het niet aan mijn ouders vertel, dan zult u het doen, nietwaar?”

„Als jij het ze niet vertelt, Gary, zullen ze het nooit weten.” De ogen van de oude kruidenier keken recht in de mijne. „Maar ik verwacht dat jij het ze vertelt,” voegde hij eraan toe.

Plotseling wenste ik dat ik nooit meer naar huis hoefde te gaan en mijn ouders niet onder de ogen hoefde te komen vanwege datgene wat ik gedaan had. Wat zouden ze zeggen?

„Jò, wat heb jij een geluk gehad, Gary!” ratelde Sam. „Papa zou heel boos op jou geweest zijn als hij erachter gekomen was wat je gedaan had. Maar nou zal hij het nooit weten! Je weet dat ik het nooit zal vertellen.”

„Hou je mond, Sam,” waarschuwde ik en mijn dreigende gezicht maakte dat hij zweeg. Hij had natuurlijk gelijk. Mijn vader zou boos zijn. Hij had ons dikwijls verteld dat het gezin van de bisschop een voorbeeld voor alle anderen moest zijn en dat hij erop rekende dat zijn zoons dat deden wat goed was. Ik wist niet of ik de teleurgestelde blik op zijn gezicht kon verdragen. Ik moest steeds denken aan dat wat meneer Billings over vertrouwen gezegd had.

Ik wist nog steeds niet wat ik moest doen. Toen we de stoep naar het terras begonnen op te lopen, greep Sammy mijn arm. „Ga je het aan papa vertellen?” Hij keek me onderzoekend aan. Ik deed net of ik zijn vraag niet hoorde en liep het huis in. Vader las de krant toen we de kamer binnenliepen. Hij keek even op terwijl we elkaar begroeten maar hij begon weer te lezen. Ik voelde me verward. „Waarom zou ik het hem vertellen?” dacht ik. „Ik zal het nooit meer doen dus misschien. . .” Ik werd in mijn gepeins onderbroken toen ik Sammy plotseling bemerkte. Hij stond midden in de kamer en keek zó naar me als ik hem naar een ingepakt kerstcadeautje had zien kijken — niet wetend wat hij moest verwachten. Opeens besefte ik heel duidelijk hoe mijn broertje

tegen mij opzag. Hij was in de winkel gewillig geweest te liegen om mij te verdedigen en daarvoor in de plaats was ik heel gemeen tegen hem geweest. „Wat een voorbeeld ben ik de laatste tijd voor hem geweest?” dacht ik terwijl ik mij ellendig voelde.

Ik voelde dat vaders ogen mij de hele tijd aankeken terwijl ik het hem vertelde maar ik kon mezelf niet zover krijgen om hem aan te kijken. Hij zweeg heel lang nadat ik alles opgebiecht had en daardoor werd ik erg zenuwachtig.

„Kijk me aan, jongen,” zei hij tenslotte, maar zijn stem klonk vriendelijk en niet streng. Toen ik mijn ogen opsloeg en hem aankeek, was ik verbaasd. Pa glimlachte alhoewel zijn ogen er een beetje vochtig uitzagen. „Ik ben trots op je, mijn jongen,” zei hij zacht. „Daar was moed voor nodig om me dat te vertellen. Natuurlijk is het geen verontschuldiging voor wat je deed en je weet dat je daarvoor bestraft moet worden. Misschien kun je een tijdje voor meneer Billings werken.

Ik knielde op de vloer neer aan zijn voeten en was opgelucht dat ik hem de waarheid had verteld. Ik was blij dat ik het hem verteld had zelfs hoewel het betekende dat ik na school een tijdje bij meneer Billings in de winkel moest werken. Dat betekende natuurlijk dat ik een tijdje niet meer knikkeren kon. Maar dat kan me niets schelen. Wanneer ik weer tegen Johnny speel, ga ik al mijn knikkers terugwinnen — met mijn oude stuiter. □

zich geïntimideerd voelen door de opmerkingen of persoonlijkheden van degenen die beter bespraakt zijn en moedig ze aan hun eigen gezichtspunten te geven. Geef iedereen een kans om iets te zeggen. Prijs bepaalde opmerkingen wanneer het passend is.

7. Vermijd om zelf een overheersende rol te spelen. Denk niet dat u de enige moet zijn die elke vraag moet beantwoorden of aan elke opmerking iets toe moet voegen. Geef de vragen weer terug aan het hele gezin of vraag anderen naar hun ideeën, commentaar en/of oplossingen. Gewoonlijk is het zo dat hoe meer de discussieleider deel van de groep wordt, hoe meer de anderen deel zullen nemen.

8. Geef aan het einde een samenvatting van de discussie of vraag een familielid om dit te doen. Herhaal niet eenvoudig dat wat er gezegd werd; probeer de belangrijkste punten te analyseren. Vraag het gezin of de samenvatting hun suggesties op een redelijke wijze weergaf.

9. Evalueer de discussie. Vraag uzelf of het gezin of iedereen het gevoel had vrij te zijn om deel te nemen en wat er in de volgende discussie verbeterd kan worden.

Deelnemen aan een discussie

Hier zijn enkele ideeën voor deelnemers:

1. Aanvaard de verantwoording om

anderen aan uw ideeën deel te laten nemen en om vragen te beantwoorden.

2. Stel verduidelijkende vragen; als u verward bent, zijn anderen dit waarschijnlijk ook.

3. Probeer niet alle perioden waarin niets gezegd wordt tussen de opmerkingen te vullen.

4. Luister aandachtig naar de anderen in plaats van alleen maar te denken aan wat u hierna van plan bent te zeggen.

5. Richt uw opmerkingen tot het hele gezin, niet alleen maar tot de discussieleider of een andere persoon.

6. Neem niet alle tijd in beslag door te lange opmerkingen te maken.

7. Sta anderen toe hun eigen gezichtspunten te hebben zelfs als deze verschillen van de uwe. Vermijd strijd; blijf kalm. Als u het gevoel hebt dat u het er niet mee eens kunt zijn, wees dan tactvol en vriendelijk.

8. Help het gezin aan het einde van de bespreking tot juiste conclusies te komen.

Het belangrijkste is dat alle gezinsleden moeten onthouden dat het doel van de bespreking is als gezin nader tot elkaander te komen, meer over het evangelie te leren, erbij te helpen om geloof en toewijding te versterken en om de communicatielijnen in het gezin open te houden. □

1450 kilometer over de vlakten ... blootvoets

Door Hal Knight
Stafschrijver voor de Church News

Ieder jaar bewijzen de mormonen over de hele wereld eer aan een bijzonder deel van hun erfgoed — aan de pioniers die tussen 1847 en de aanleg van de spoorweg in 1869 over de vlakten naar Utah trokken. Naar schatting namen 70.000



mannen, vrouwen en kinderen in die jaren het op tegen de woestenij.

Ze kwamen in huifkarren of te voet uit vele plaatsen en vele landen, voortgedreven door vervolging en een geest van verzamelen, een verlangen om samen met anderen te zijn die hun geloof deelden en om een beter leven op te bouwen in een werelds, zowel als een geestelijk koninkrijk van God.

Iedere persoon die de vermoeiende tocht maakte, had zijn eigen verhaal te vertellen. Het was een gemeenschappelijke ervaring maar de bijzonderheden, de persoon en zijn reactie op de reis maakten ook dat iedere beleving anders was. B. H. Roberts, die later een beroemd geschiedschrijver van de kerk zou worden, was een van hen die zich voortsleepten over de eenzame vlakten. Hij was toen een tienjarige jongen, die de lange tocht met zijn zuster Polly maakte, die nauwelijks 16 jaar oud was. Zij waren in een gezelschap van 375 mensen die Nebraska in de buurt van Council Bluffs in Iowa verlieten, aan het einde van de spoorweg die een startplaats voor pioniers geworden was. De datum van vertrek was 13 juli 1866. Hun moeder die ze vier jaar niet gezien hadden, wachtte in de Salt Lake vallei en wist niet zeker waar ze waren.

De tocht zou twee maanden duren. Omdat alle wagens beladen waren met proviand moest iedereen in het gezelschap, de kinderen erbij inbegrepen de hele 1.600 kilometer lopen. Een persoon stierf gedurende de tocht aan een ziekte. En er waren moeilijkheden met Indianen. Maar het was voornamelijk gewoonweg een reis met dagelijks werk, vermoeidheid, kou, en tenslotte zelfs honger. Dit trekken over de vlakten zou Roberts echter altijd, niet zo zeer als

lijden of ontbering beschouwen, maar als een goed georganiseerde krachtsinspanning die een beproeven en louteren van de heiligen met zich meebracht. Het was meer dan alleen maar een overleven in de open lucht. Het was een veelbetekende reis.

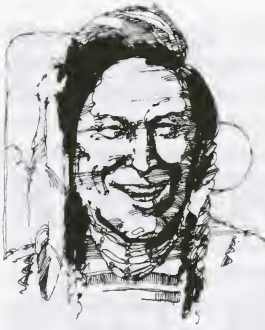
Hij beschreef zichzelf ten tijde van zijn tocht als een gedrongen jongen met een wipneus, een opening tussen zijn voortanden, muiskleurig haar dat bijna tot op zijn hoofd afgeschoren was en hij droeg versleten kleren. Hij was een jongen die graag kattekwaad uithaalde en nieuwsgierig was; sommige van zijn moeilijkheden tijdens de reis waren te wijten aan zijn ongehoorzaamheid aan de regels.

Omdat hij zijn schoenen tijdens het eerste gedeelte van de tocht verloren had, moest hij 1.450 kilometer op blote voeten lopen. Zijn pijnlijke, bloedende voeten, die vol kloven zaten, de levendigste herinnering aan de hele ervaring, heeft hij nog jarenlang gehouden. Dat en de koude nachten.

De Indianen moesten geducht worden. De kinderen werden steeds weer gewaar-schuwd dicht bij de huifkarren te blijven. De volwassenen vertelden vele verhalen over het verdwijnen, martelen of het vrijlaten tegen een losprijs van kinderen. Maar dergelijke verhalen waren niet voldoende voor de jonge Roberts (toen bekend als „Harry”), om voorzichtig te zijn.

Met een andere jongen die ongeveer zo oud was als hij plukte hij gele bessen van struiken langs de Platte Rivier toen ze plotseling beseften dat de laatste wagen uit het gezicht verdween.

Ze begonnen sneller te lopen maar ze holden niet want ze wilden niets verliezen uit hun hoed die vol bessen zat.



Bovenop een heuvel werden ze onaangenaam verrast door de confrontatie met drie Indianen te paard. De aanblik veroorzaakte „geweldige angst” maar de jongens liepen automatisch door terwijl ze naar de Indianen staarden die daar zwigend en afschrikkend zaten.

Net toen de jonge Harry dicht in de buurt van een van de Indianen te paard kwam, uitte deze een doordringende wilde kreet. De jongens gooiden de hoeden en de bessen weg terwijl ze renden voor hun leven. Ze waagden alleen maar één blik naar achteren terwijl ze zo hard als ze konden wegrenden. De Indianen lagen dubbel op hun paarden terwijl ze gierden van het lachen.

Harry gehoorzaamde de kampregels daarna vele dagen lang, maar helaas duurde zijn herkregen gehoorzaamheid niet lang.

Omdat hij op een dag opgewonden was over het oversteken van een rivier hetgeen gepland was, sloop de jonge Harry bij het aanbreken van de dag ongezien uit het kamp en begon in de richting van de rivier te lopen terwijl hij dacht dat deze anderhalf tot drie kilometer van hun verwijderd was. Deze was verder dan hij dacht en hij kwam niet voor de middag aan. Uitgeput en met zijn voeten

vol met blaren door de klompschoenen die hij droeg, viel hij tussen enkele wilgen in slaap. Hij sliep zo vast dat de rij met wagens vlak langs hem heen rolde zonder dat hij daarvan wakker werd.

De laatste wagen was de rivier al overgestoken en verdween tussen de bomen aan de andere kant, toen Harry wakker werd en zich naar de oever van de rivier haastte, terwijl hij riep en met zijn armen zwaaide. Ze zeiden dat hij naar hen toe moest zwemmen. Hij trok zijn jas en zijn klompschoenen uit en sprong in de rivier.

Hij had bijna driekwart van de afstand gezwommen toen zijn krachten het begaven. De leider van het gezelschap reed op een paard het water in en trok hem uit het water zodat hij in veiligheid was. Eenmaal aan wal kreeg hij een pak slaag, maar hij onderging het zonder een kink te geven. „Ik was blij dat ik heelheids uit een slechte situatie gekomen was.” Zijn zuster Polly was ten einde raad geweest over zijn afwezigheid. Het verlies van zijn jas en schoenen was een ernstige zaak. Elke avond wenste hij dat hij zijn jas had en elke dag — de hele dag lang — wenste hij dat hij zijn klompschoenen had.

's Nachts sliepen Harry en de andere mannen en jongens zomaar op de grond onder of in de buurt van een huiskar. Ondanks de late zomer, was de nachtlucht koud. Polly die met andere vrouwen en meisjes in de wagen sliep, gaf hem nadat het donker geworden was, haar onderrok, maar deze hielp weinig tegen de vochtige, koude en harde grond. Harry had geen andere deken behalve zijn kleren die hij dag en nacht aan had.

In Wyoming verzamelde hij op een keer „droge bisonmest”, maakte een vuur en

legde zich dicht bij de vlammen te slapen. Hij had gedurende vele weken nog nooit zo warm geslapen maar hij werd voor het aanbreken van de dag wakker en ontdekte dat hij met een 4 centimeter dikke sneeuwlaag bedekt was.

Harry moest eenvoudig zonder zijn schoenen de 1450 kilometer op zijn blote voeten afleggen. Ze kregen barsten en kloven en werden zwart door de zon en het stof. Er druppelde bloed uit de kloven terwijl hij voortstropelde. Het was het cactusseizoen en door honger gedreven begon hij deze te verzamelen. Hierbij drongen de scherpe dorens in zijn toch al pijnlijke voeten. Elke avond trok Polly de dorens eruit terwijl ze beiden huilden — hij van de pijn en zij uit medelijden. De volgende morgen moest hij weer verder gaan op die pijnlijke voeten.

Toen zijn voeten het niet langer konden verdragen, probeerde Harry stiekem op een paard of in een wagen mee te rijden. Toen ze hem hierbij betrapten, werd hij



geslagen maar de leider vond een manier om te proberen „de arme kleine jongen” te helpen. Op lange tochten stond hij Polly toe Harry's kleren te wassen en Harry kon de noodzaak om zich te bedekken combineren met de toestemming om te rijden terwijl zijn kleren droogden.

Bij het oversteken van een rivier zag hij een tienermeisje een wagen binnenglijpen om te vermijden dat ze naar de overkant moest waden en hij besloot hetzelfde te doen. Maar de wagen strandde op een zandbank en werd daar de hele nacht gelaten met de twee jonge mensen erin. Tijdens de nacht verloor Harry zijn kostbaarste bezit, een zakmes met vier messen dat hij in Engeland als geschenk voor zijn moeder gekocht had. Het viel in de Platte Rivier en „was voor altijd weg”. Polly had nog een moeilijke nacht want ze was werkelijk in paniek over haar verdwenen broertje.

In de proviandwagen werden zakken suiker doorweekt bij het oversteken van rivieren en er druppelden stroop door spleten in de bodem van de wagen. Harry en andere kinderen gingen onder de wagen liggen en likten de zoete druppels op en kwamen er met hun vingers aan. Ongelukkigwijze kwam er even-



veel op zijn bloes en broek als in zijn mond.

Bij een bepaalde gelegenheid met het vooruitzicht op een nachtmars was Harry doodmoe en had het plan zich in een wagen te verstoppen. Hij vond een ton waarvan hij veronderstelde dat deze leeg was, maakte zichzelf klein en hurkte erin. Hij onderdrukte een schreeuw toen de open wonden aan zijn voeten 7 tot 10 centimeter in kleverige suikerstroop wegzakten. Hij had geen andere keuze dan in de suikerstroop te gaan slapen. De volgende morgen kwam hij van zijn hoofd tot aan zijn voeten druipend van de stroop uit de wagen en werd met geschreeuw en gelach begroet. Er was niets om de stroop mee af te halen dus moest hij deze er gewoonweg op laten zitten „totdat het ongemak door stof en uitdroging enigszins verdween.”

Vanwege problemen met luizen die ze opgedaan hadden op het schip van Engeland, was Harry's haar heel kort geknipt totdat hij bijna kaal was. Toen ze stopten in de buurt van een Indiaans kamp in Wyoming werd hij aangetrokken om naar de eerste Indiaanse vredespijperemonie die hij ooit gezien had, te gaan. Maar hij werd zelf een soort curiositeit. Hij holde angstig weg toen een Indiaan zijn hand op Harry's hoofd legde en riep: „Geen scalp!”

Nadat ze uit het ravijn kwamen en de Salt Lake vallei binnen gingen, kampeerde het gezelschap in de heuvels aan de voet van het gebergte. De volgende dag bij het kriecken van de morgen vertrok de hele stoet maar Harry wilde met alle geweld helemaal vooraan lopen als een tamboermajoor in een optocht. Polly verstopte zich toen de mensen naar buiten kwamen lopen om te kijken naar de pasaangekomen groep met wagens omdat ze zich schaamde voor haar versleten kleren en haar door de zon geblakerde gezicht en haren. Er scheen niemand te zijn om hen af te halen maar na enige tijd zag Harry een vrouw die er bekend uitzag. Terwijl hij haar aan haar jurk trok, zei hij: „Ha mams.”

Ze zag op hem neer en zei toen: „Ben jij het Harry? Waar is Polly?” Terwijl ze samen met z'n drieën huilden, verscheen er af en toe een glimlach door moeders tranen heen „en ze scheen uiterst gelukkig te zijn” zei Harry.

Deze herinneringen van Roberts aan de tocht over de vlakten zijn overgenomen uit het boek: „Defender of the Faith, The B.H. Roberts Story,” door Truman G. Madsen en zijn uitgegeven door de Bookcraft Inc. Met toestemming overgenomen.



Een notitieboek onder een andere naam ...

Door Janet Brigham

Enkele jaren geleden kocht ik het eerste bij een drogist, (Noot van de vertaalster: In Amerika is daar bijna van alles te koop.) in Alexandria in de staat Virginia. Voor Hfl. 1,50 was het het minst pretentieuze notitieboek dat ik kon vinden. Toen wist ik nog niet dat ik met een dagboek begon. Ik wist alleen maar dat ik een plaats nodig had om mijn gedachten te ordenen.

Voor die tijd had ik ideeën op elk stuk papier wat maar bij de hand was, opgeschreven — op de achterkant van tiendenpapiertjes, op kerkprogramma's, in kleine ruimten op kalenders. Toen ik die stukjes papier verloor, verloor ik mijn enige vermelding van mijn beste inzichten. De tijd was aangebroken om ervoor te zorgen dat deze duurzamer werden. Vanaf de lagere school totdat ik ongeveer 18 jaar oud was, had ik dagboeken bijgehouden maar op de kleine blaadjes die zo groot waren als een hand, was niet veel plaats voor lange verhalen. En het woord *dagboek* dat er voor op stond, scheen te voornaam, net als het verslag dat een ontdekkingsreiziger zou bijhouden van een ontdekking van de zuidpool. Ik schreef alleen maar de dingen die ik in mijn leven deed erin, nooit mijn gedachten. (Een typische wijze van opschrijven: „Vandaag heb ik een hele slechte geschiedenisrepetitie gemaakt, maar vanavond heeft Mike uit mijn Franse cursus mij opgebeld.”)

In die vermeldingen zat weinig emotionele inhoud, maar het waren tenminste vermeldingen. Het is betreurenswaardig dat ik, toen ik de beroepsschool bezocht, het „te druk” kreeg om een dagboek bij te houden.

Daarom dacht ik niet, toen ik het notitieboek van Hfl. 1,50 kocht aan een „dagboek”. Ik had er alleen maar genoeg van om die inzichten die ik goed als zondagsschooltoespraakjes kon gebruiken, te verliezen. Toen ik in dat eerste notitieboek schreef, was ik gefascineerd erover hoe gemakkelijk de woorden kwamen. Ik begon ernaar uit te zien om 's avonds in mijn notitieboek te schrijven. Soms maakte ik gedurende de dag voor mezelf een aantekening om die avond op te schrijven. Sommige ochtenden werd ik voor het aanbreken van de dag wakker en schreef dan vijf minuten lang of zelfs een uur hartstochtelijk, ongestoord door de noodzaak om op te staan en me aan te kleden. Sommige avonden schreef ik een paar dingen op; sommige avonden schreef ik helemaal niet.

Ik hield van die goedkope notitieboeken omdat ik niet bang was om er fouten in te maken of om te schrijven over de fouten die ik in het leven maakte. Ik begon tijd te reserveren om te schrijven. Ik schreef op dezelfde plaats — zittend

op de bank bij de lamp. Ik vermeldde in de kantlijnen gebeurtenissen die belangrijk waren, zoals een nieuwe auto of de datum waarop mijn kat ingeënt was. De werkelijke ruimte om te schrijven werd gebruikt om mijn reacties op de dag, mijn observaties en conclusies te vermelden.

Eerst toen ik een paar maanden later terugging naar de drogist om een nieuw notitieboek te kopen, besepte ik dat ik een dagboek bijhield. Ik beloot de opeenvolgende dagboeken een naam te geven: *Janet*. Het eerste deel, *Janet 1*, had nog niet helemaal de vorm van een dagboek aangenomen omdat ik weinig dingen, die ik erin vermeld had, van een datum voorzien had en nergens werden dagelijkse activiteiten en indrukken vermeld. Toen ik besepte dat ik een dagboek bijhield, wijzigde ik de opmaak zodat ik tenminste zou weten op welke dag elke vermelding geschreven was.

Het werd ook interessant te vermelden waar ik, elke dag dat ik schreef, was. Het hinderde niet waar ik heen ging — op reis of wanneer ik bij vrienden in de buurt logeerde — ik merkte dat ik dezelfde persoon, met dezelfde persoonlijkheid was.

Toen ik eens een vriend bezocht, besepte ik de mogelijkheid van het dagboek van aanmoediging tot geestelijke en emotionele groei.

Na urenlang met een student in de filosofie gediscussieerd te hebben die wilde redetwisten over het evangelie, schreef ik een lang stuk over mijn geloof. Dit op papier te zetten was net het geven van een getuigenis. Toen ik die avond schreef, besepte ik hoe open en eerlijk ik in mijn dagboek was - waarschijnlijk nog openhartiger dan ik tegenover welke vriend of vriendin dan ook was. Omdat

ik gefrustreerd was over mijn vermogen om te denken en mijzelf uit te drukken, schreef ik: „*Mijn verstand is net een stofzuiger geweest en heeft allerlei soorten afval en vuil opgezogen. En stofgoud. Dus moet ik de zak leegmaken en de deeltjes een voor een uitzoeken, totdat het stofgoud overgebleven is.*”

Door mijn ideeën op te schrijven kreeg ik een kans deze te analyseren. Soms besepte ik, door te schrijven, dat mijn zienswijzen gebaseerd waren op een zelfzuchtige of verkeerde beoordeling. andere keren was ik blij te beseffen dat mijn ideeën goed waren.

Soms ontdekte ik dat ik hardop lachte over mijn reacties op de trauma's van elke dag. Toen ik eens een slechte dag gehad had, schreef ik met letters ter grootte van 15 spaties: „POEH!” Het hielp.

Ik begon iedere vermelding een titel te geven. Een van mijn favoriete titels, en favoriete vermeldingen ontstonden toen ik probeerde meer geloof aan de dag te leggen. Die titel luidde: „Twijfel sluipt binnen en Janet verweert zich.” Sommige titels geven een rustigere zienswijze weer. Een titel in *Janet 3* „Dagen en nachten en dingen waar ik van hou,” is de inleiding tot een paragraaf die ik graag herlees:

„*Ik hou van koude, heldere nachten wanneer ik de sterren kan zien en er hardop onder kan praten. En ik hou van vroege morgens wanneer ik wakker ben, wanneer ik leef en buiten ben op een dag die nog maar net begint. Ik hou van nieuwe dingen die nog maar net in wording beginnen te komen. En van schone lakens, een schone nachtop, een schoon lichaam, schone haren en een reden om gelukkig te zijn. Ik hou van de wereld wanneer mijn ziel boordevol met hoop is.*”

Mijn ziel is niet altijd boordevol met hoop. Soms is ze vol frustratie. Wanneer dat het geval is, kan ik terugzien op de verjongende vermelding die ik op die septemberavond schreef. Ik word aangemoedigd door een andere vermelding die kort na die ene geschreven werd: „Wanneer ik kan begrijpen wat ik doormaak, vind ik het gemakkelijker te verdragen.”

Niet elke vermelding is diepgaand of even interessant. Maar een elk ervan vervolgt mijn dagelijkse bekering tot het evangelie, mijn innerlijke strijd en mijn grote vreugde over elke ontdekking van het leven die ik „regel op regel” (LV 98:12) doe. Een elk ervan zorgt ervoor dat de anderen een duidelijker perspectief krijgen. Elke vermelding weerspiegelt niet alleen mijn leven maar beïnvloedt het en wordt een deel van mijn leven.

Tijdens *Janet 4* verhuisde mijn beste vriend en toen schreef ik: „Ik heb teveel verdriet om te kunnen schrijven.” En tijdens *Janet 5* nadat ik een onnadenkende brief geschreven had, waardoor een vriend zich gekrenkt voelde, schreef ik in mijn dagboek: „Door de vele verwarde stemmen die in mijn gedachten weergalmen, klinkt één kalmerende stem die me zegt dat de hele zaak geen kwade gevolgen zal hebben.” Nadat ik dat over die „kalmerende stem” geschreven had, luisterde ik er beter naar. De „stem” had gelijk; toen ik de vriend later vroeg om me te willen vergeven, zei hij dat hij dat al gedaan had.

Op een dag toen ik het gevoel had dat ik een vreselijk leven had, begon ik met iets dat een traditie geworden is. Ik schreef een stukje getiteld: „Dingen waar ik dankbaar voor ben.” Het verbaasde mij die dag en het verbaast mij nog steeds,

hoe afwisselend en hoe overvloedig mijn zegeningen zijn en hoe duister en soms zelfs grappig mijn beproevingen zijn.

Tijdens verhuizingen van de ene kant van de Verenigde Staten naar de andere tijdens vakanties, op elke bergtop en hoogvlakte, zijn de delen van mijn dagboek een trouwe vriend geweest, op een boekenplank of in een koffer samen met mijn exemplaren van de Schriften. Ze zijn een middel geworden om de persoonlijke moeilijke opgaven van elke dag uit te werken.

Toen ik begon met het bijhouden van een dagboek dacht ik dat ik mijn diepste gedachten netjes zou vermelden, waardoor ze meer toegankelijk zouden zijn wanneer ik een toespraak in avondmaalsvergaderingen zou moeten geven. Een of twee maal heb ik een dagboek voor dat doel gebruikt, maar dat is alleen maar een deel van het hele voordeel dat je ervan hebt. Het dagboek is geen naslagwerk over mijn leven, noch geeft het een indeling van mijn leven. Het geeft geen stand van zaken weer; het is een dynamisch kunstwerk in ruwe lijnen.

De *Janet* serie zet met volle kracht haar 15de deel voort. Sommige delen strekken zich uit over een jaar en andere over een paar maanden. Ik ben de enige persoon die ze allemaal gelezen heeft en dat zal wel zo blijven — tenminste gedurende enkele tientallen jaren. De delen zijn opgeklommen van goedkope notitieboeken tot echte boeken met harde kaften en blanco bladzijden. Ik moet toegeven dat ik de laatste keer een dagboek met een leren kaft gekocht heb (maar dit was in de uitverkoop). En op het dagboek daarvoor heb ik een hele concessie gemaakt; er staat werkelijk „dagboek” op de kaft! □

„Ik begon in de achtste klas in Tuscon in de staat Arizona,” zei Richard Olson. „Ik zat met vier vrienden in een wiskunde-klas. Op een dag bracht een ervan een doolhof mee en begon een wedstrijd te houden wie het beste doolhof kon maken. Na een tijd hielden de andere vier op met het maken ervan, maar ik nog niet.

Ik wilde thuis doolhoven maken en ze mee naar school nemen. Sommige van mijn vrienden raakten enthousiast erover en begonnen ze te kopiëren en daarvoor bleef ik er ook enthousiast over.

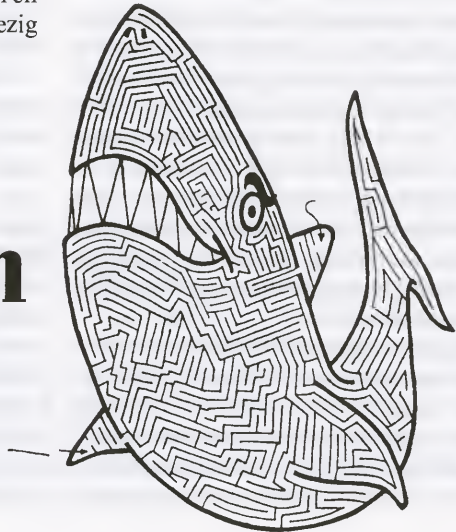
„Als ik zin heb om een doolhof te maken, ga ik zitten en denk aan filmen die ik gezien heb, boeken die ik gelezen heb, aan alles wat me op een idee zou kunnen brengen. Ik heb gedurende mijn hele schooltijd tekencursussen gevolgd, maar ik gebruik geen bijzondere trucs bij het tekenen van doolhoven, alhoewel ik ervan hou om een pad een lange tijd door te laten lopen en het dan te laten eindigen voordat ik tenslotte het ene goede pad maak. Gewoonlijk ga ik eenvoudig erbij zitten en begin te tekenen en dan komt het idee vanzelf terwijl ik bezig ben.”

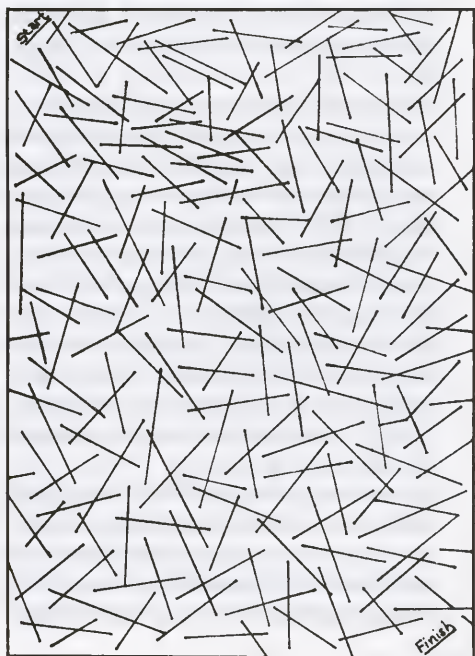
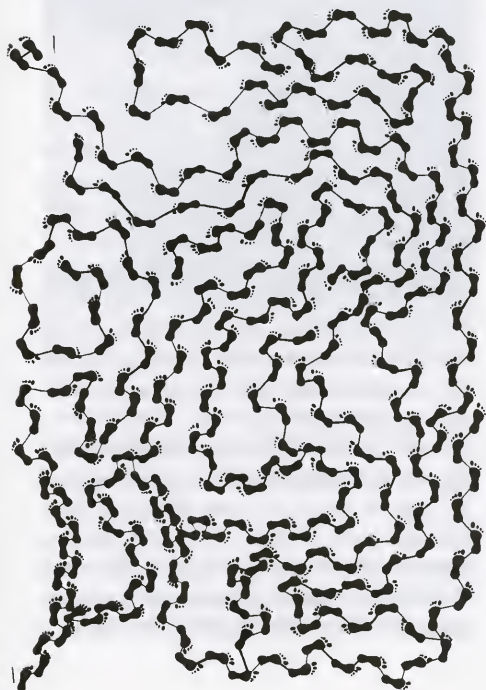
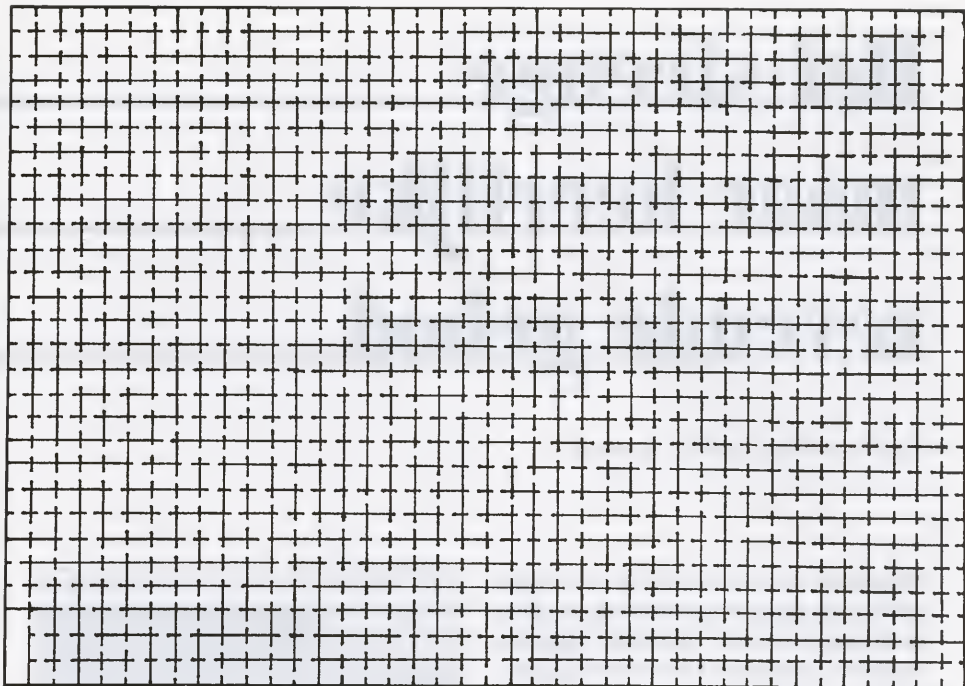
Richards vader dacht het eerst eraan om de doolhoven in boekvorm uit te geven om geld te verdienen voor zijn zending. „Ik beloofde de Heer dat al het gek gebruikt zou worden om mijn zending te bekostigen,” zei Richard. „In het begin werden er niet veel boeken verkocht maar toen kregen we meer bestellingen dan dat we boeken hadden en moesten er nog meer laten drukken.” Nu zijn er meer dan 1000 exemplaren uitgegeven. Nu is Richard in San Antonio in Texas op zending, en de doolhoven zijn nu op de achtergrond geraakt. „In het zendingenveld,” zoals hij zegt, „heb ik geen tijd om er een te tekenen want dit duurt ongeveer twee tot drie uur. Bovendien zijn er belangrijkere dingen te doen.” Alhoewel hij, als hij weer thuiskomt, waarschijnlijk weer achter de tekentafel gaat zitten.

Hier zijn een paar voorbeelden van zijn werk. □

Doolhoven

Door Maxwell T. Stone





Het strenge maar heerlijke zevende gebod

Door ouderling Neal A. Maxwell

Ik wil de standaarden die betrekking hebben op kuisheid voor het huwelijk en getrouwheid na het huwelijk enigszins anders behandelen. Al deze standaarden maken deel uit van het strenge maar heerlijke zevende gebod dat misschien het minst populaire van de tien Geboden is.

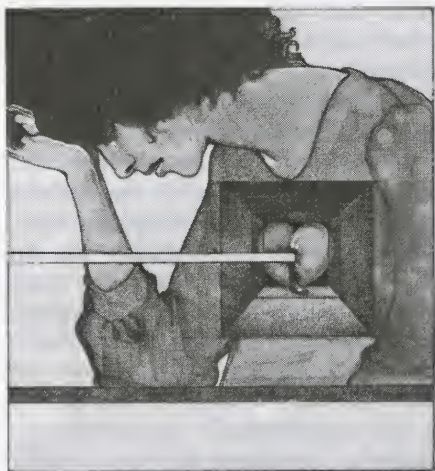
Alhoewel het geen gebruikelijk thema in onze tijd is, is het zevende gebod de wet van God waar men zich het minst om bekommert en waar het meeste behoefte aan is. Het is een van de voornaamste voorbeelden ervan hoeveel de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste dagen verschilt van de wereld wat zeer fundamentele gedragspunten betreft. De wereld bekommert zich heel weinig om het naleven van dit gebod, zolang de mensen in andere opzichten achtenswaardig zijn.

Ik heb lang geloofd dat diep verborgen achter de moeilijkste leerstellingen enkele van de voornaamste waarheden en de kostbaarste beginselen zijn. Maar deze kunnen niet toevallig of op oneerbiedige

wijze ontdekt worden. Gehoorzaamheid brengt gewoonlijk zowel zegeningen als extra kennis zoals Petrus beloofde; het gehoorzamen van juiste beginselen maakt ons begrip overvloedig (zie 2 Petrus 1:8). Dit is ook het geval bij het zevende gebod.

Ronduit gezegd, broeders en zusters, we moeten ons nu voorbereiden om in een betere wereld te leven. Dit leven is zo belangrijk maar het is zo'n kort ogenblik. En als we de gewoonten van deze vergankelijke en verdorven wereld te snel overnemen, dan zal aanpassing ons ongeschikt maken voor ons leven in de volgende wereld — een leven dat eeuwig zal duren! Geen wonder dat degenen die dit gebod overtreden „verstandeloos” zijn (Spreuken 6:32).

Er zijn natuurlijk enkele aangelegenheden die betrekking hebben op het zevende gebod waar we ons bezorgd over maken en die we met de wereld gemeen hebben. Zowel in het koninkrijk (van God) als in de wereld bestaat de wens om geslachtsziekten te voorkomen. Zij heb-



Abortus brengt, net als onkuisheid . . . omstandigheden teweeg waarin menig hart sterft „doorstoken met diepe wonden”.

ben ook gezamenlijk de wens om zwangerschap bij ongetrouwde moeders te vermijden. Een derde reden van be-

zorgdheid die wij en de wereld *enigszins* gemeen hebben is dat seksuele onreinheid het huwelijk en het gezinsleven nadelig beïnvloedt waardoor het scheidingscijfer verhoogd wordt.

Gelukkig stijgen de redenen van het koninkrijk (van God) om het zevende gebod te onderhouden ver boven deze drie redenen tot bezorgdheid uit, hoe reëel deze ook zijn.

De belangrijkste reden om al de wetten van kuisheid te gehoorzamen is de geboden van God te onderhouden. Jozef begreep die reden heel goed toen hij de smeebeden van de hebzuchtige vrouw van Potifar weerstond (zie Genesis 39:9). Jozef die duidelijk blijk gaf van zijn trouw aan zijn werkgever Potifar vervolgde: „Hoe zou ik dan dit grote kwaad doen en zondigen tegen God?” Door Jozefs gehoorzaamheid gaf hij blijk dat hij zichzelf trouw was, zijn toekomstige familie, Potifar en ja, zelfs de vrouw van Potifar!

Nog een hele belangrijke reden tot gehoorzaamheid is dat de Heilige Geest



Als onze gedachten vervuld zijn van verkeerde dingen zal er geen plaats zijn voor de ware liefde voor God en onze medemensen.

door ongehoorzaamheid aan het zevende gebod uit onze ziel verdreven wordt. Wij verliezen het grote voordeel van zijn gezelschap omdat hij niet in een zondige ziel kan verblijven. En zonder zijn hulp zijn we minder nuttig, nemen we minder waar, zijn we minder doelmatig en zijn minder liefhebbend als menselijke wezens. In zekere zin zijn we dan niet in staat om het werk van de Heer te doen, juist in die tijd dat men ons zo hard nodig heeft.

Seksuele onreinheid is ook gevaarlijk omdat we hierdoor zo ongevoelig worden. Wellust kan ironisch gezegd veroorzaken dat mensen die hun vermogen om gevoelig te zijn verkeerd toepassen, hun vermogen om gevoelig te zijn verliezen! Zij worden met de woorden van drie verschillende profeten uit drie verschillende bedelingen „gevoelloos” („ver-

doofd”) (zie 1 Nephi 17:45; Efeziërs 4:19; Moroni 9:20).

Norman Cousin waarschuwde: „Mensen die erop aandringen alles te zien en alles te doen, lopen het risico niet meer gevoelig te zijn. . . Zonder dat we het merken wordt ons fijnste reactievermogen afgestompt.” (Uit: „See Everything, Do Everything, Feel Nothing,” *Saturday Review* van 23 januari 1971, blz. 31.) Wanneer we onze hoedanigheid om gevoelig te zijn verliezen komt dit omdat we het vermogen van de ziel om gevoelig te zijn hebben vernietigd. We hebben onze hoedanigheid afgestompt om die beschaafdheid, die hoffelijkheid en dat medegevoel te waarderen die tot die betere wereld behoren waar wij naar streven.

Onze hele zelfzuchtige maatschappij streeft naar een gemakkelijk leventje waarbij ze iedereen afschuift die ook maar enigszins een verplichting betekent — terwijl ze „benutte” vrienden, familieleden en zelfs huwelijkspartners aan de kant zetten. Dit zich ontdoen van mensen is een van de uiteindelijke stadiums van zelfzucht waarbij de persoon niet gewillig is een verbintenis van enigermate blijvende aard aan te gaan, noch om ergens afhankelijk van te zijn. Nog een reden die ten grondslag ligt aan het onderhouden van het zevende gebod is dat onzedelijkheid het gevoel van eigenwaarde verlaagt omdat we feitelijk tegen onze natuur zondigen en tegen diegene die we werkelijk zijn (zie 1 Korintiërs 6:18, 19). Volgens mij vergoeien we ook beloften die we vroeger in de voorsterfelijke wereld gedaan hebben, beloften die haast onmerkbaar maar onuitwisbaar in onze ziel geprent zijn.

Onkuisheid heeft ook een grote invloed

op anderen. De vader die het vreemde idee krijgt dat zijn overspel op zichzelf gerechtvaardigd is, kan de invloed niet volledig peilen die die daad op zijn vrouw en kinderen heeft. Zijn ongehoorzaamheid aan dit gebod beïnvloedt ook anderen.

Ongeveer 18 jaar geleden probeerde ik als bisschop van een studentenwijk die grensde aan het terrein van de universiteit van Utah tevergeefs een jong huwelijk te redden. De vrouw was ontrouw geweest en toen ik probeerde om te helpen en te begrijpen, kwam ik erachter dat deze vrouw als kind een overspelige vader had gehad. Hoewel dit onge-rechtvaardigd was, probeerde ze haar gevoelens wat mannen betreft uit te spelen. Wat ze toen deed was niet uit liefde. Verscheidene jaren nadat ik uit mijn functie als bisschop ontheven was, zag ik een artikel in het plaatselijke nieuwsblad waarin stond dat zij gearresteerd was vanwege prostitutie. Ik weet niet waar ze nu is maar de woorden van Jakob die de ontrouwe vaders, die het vertrouwen van hun kinderen vanwege hun slechte voorbeeld verloren hadden, openlijk afkeurde, gaan niet meer uit mijn gedachten. (Zie Jakob 2:35.)

Evenals de tienduizende jonge mensen die zonder getrouwd te zijn samen leven een grote breuk in het leven in gezinsverband vormen. De gevolgen van die breuk op ons sociale milieu zal op vele komende generaties zijn uitwerking hebben. Bainville, een wijze Franse filosoof waarschuwde: „Iemand moet ook de gevolgen willen dragen van hetgeen hij wil.”

Net zoals er een wisselwerking bestaat tussen onze fundamentele waarden, zo bestaat deze ook bij onze fundamentele instellingen. We kunnen onze gezinnen

niet kapot maken en verwachten dat we een goede regering hebben! Wanneer we bijvoorbeeld door ons gedrag aantonen dat de geboden niet belangrijk zijn, dan wordt het een chaos. Een ouder zal diefstal misschien rechtvaardigen, een volwassen kind zal overspel misschien rechtvaardigen en het volwassen kleinkind zal misschien verraad rechtvaardigen. Indien ongehoorzaamheid niet verkeerd is, dan kan iedereen uitkiezen welk gebod hij wil overtreden.

Deze en andere redenen tot bezorgdheid stijgen ver boven de bezorgdheid van de wereld over ziekten en zwangerschap uit. Maar de kerk moet zoals Paulus zei, vastberaden de „pijler der waarheid” zijn (1 Timoteüs 3:15). De bezorgdheid van de kerk wat betreft het onderhouden van het zevende gebod, gemeten aan het



Zonder deze grote . . . waarheden . . . daadwerkelijk te erkennen, zullen we gevangen zijn in de „goedverlichte eenpersoonscel” van louter impulsiviteit en begeerte.

vaste voorbeeld van de interviews van de leiders en leden ervan, betekent haast dat wij anders moeten zijn dan de anderen in de wereld van vandaag en dat gaat niet vanzelf!

Nog een ander gevolg van ernstige onreinheid waardoor ongevoeligheid ontstaat is dat het een mens zijn hoop begint te ontnemen. Wanneer men een persoon de hoop wegneemt, ontstaat er kort daarop wanhoop, want zoals een profeet zei: „Wanhoop komt tengevolge van ongerechtigheid” (Moroni 10:22). Aldus nemen ongerechtigheid en wanhoop uit zichzelf op een vreselijke wijze toe.

De geestelijke vervreemding en vereenzaming over het hele land is meer dan ons bekend is, in beduidende mate een gevolg van de ernstige seksuele onrein-

heid, waardoor geloof, hoop en liefde allen verdwijnen.

Will en Ariel Durant merkten in hun indrukwekkende geschiedenis van het mensdom op dat seksualiteit net een vurige stroom is - deze moet bedwongen worden door honderden beperkingen; anders zullen zowel de persoon als de groep vernietigd worden.

Tot slot is mijn raad aan u vervat in deze aanvullende opmerkingen:

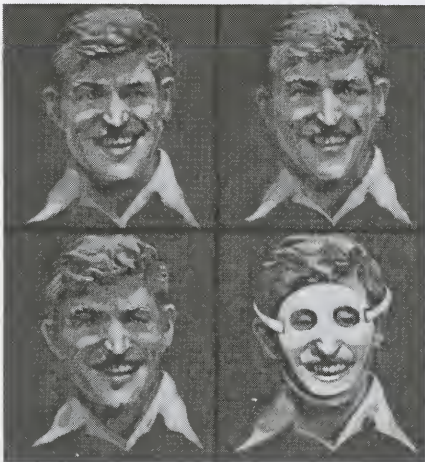
1. Weersta de overredingskracht van de wereld en u zult zien dat indien u standvastig blijft, anderen dit ook zullen doen, sommigen heel verrassend.

2. Omdat u geen mensen met modderige schoenen binnen laat komen en door uw huis laat lopen, laat ze dan ook niet uw gedachten bezoedelen.

3. Vorm zelf een sterke persoonlijke schakel in de keten van kuisheid en trouw aan het gezin, opdat deze voortgezet kan worden van grootouders op ouders, op kinderen en dan verder op hun nageslacht. Wanneer we op een dergelijke wijze aaneengesmeed zijn betekent dit dat we samengevoegd zijn door de allersterkste band. Door uw daden moet u bewijzen dat u in de geboden gelooft ondanks hetgeen wat er in de wereld om u heen gebeurt.

4. Breng uw tijd niet door met overspelige mensen — niet omdat u te goed voor ze bent zoals C. S. Lewis schreef, maar omdat u niet sterk genoeg bent. Onthoud dat slechte situaties zelfs bij goede mensen de weerstand kan verminderen. Jozef had zowel een goed verstand als sterke benen toen hij vluchtte voor de vrouw van Potifar.

5. Naast de traditionele roofzuchtige en zelfzuchtige man staat nu de roofzuchtige, zelfzuchtige vrouw. Beiden hebben door begeerte gedreven een verkeerd



De wereld bekommert zich heel weinig om het naleven van dit gebod, zolang de mensen in andere opzichten achtenswaardig zijn.

begrip van wat het zeggen wil om vrij te zijn. Het is dezelfde soort „lege” vrijheid die Kaïn bezat (nadat hij een gebod overtreden had door Abel te doden) toen hij op ironische wijze zei: „Ik ben vrij” (Mozes 5:33).

6. Onthoud dat wij waar fouten gemaakt zijn, het heerlijke evangelie van bekering hebben. Het wonder der vergeving staat klaar voor iedereen die oprecht berouw heeft en die de noodzakelijke stappen wil doen. Onthoud echter dat dit situaties zijn waarin de ziel eerst moet branden van schaamte want alleen door werkelijke zuivering kan werkelijke genezing plaatsvinden. Maar de weg tot bekering is ze werkelijk.

7. Waar de aandrang om verkeerd te doen zijn kop opsteekt, ga dan tegen die aandrang in terwijl deze nog zwak is en terwijl de wil nog sterk is. Uitstel betekent slechts dat de wil verzwakt en de aandrang sterker wordt. Houd uzelf geestdriftig bezig met goede dingen want door ledigheid krijgen we steeds weer de verkeerde aandrang dat we eraan moeten denken onszelf te behagen.

8. Wij moeten zover komen dat wij de zonden van de wereld versmaden. De mensen van de wereld moeten we niet verachten; we moeten ze liefhebben. Maar wij moeten zover komen dat wij de zonden van de wereld verachten. De spot en hoon van de wereld is vergankelijk. Jakobus die niet terugschrok voor de waarheid, gaf de raad: „Overspelingen, weet gij niet, dat de vriendschap met de wereld vijandschap tegen God is?” (Jakobus 4:4.)

9. Onthoud dat degenen die in overtreding zijn niet moeten bepalen hoe u moet leven want degenen die prat gaan op hun seksuele overwinningen gaan alleen maar prat op datgene wat hen overwon-



Naast de traditionele roofzuchtige en zelfzuchtige man staat nu de roofzuchtige en zelfzuchtige vrouw. Beiden hebben ze door begeerte gedreven een verkeerd begrip van wat het zeggen wil om vrij te zijn.

nen heeft — op dezelfde wijze als mensen die krachtadige moppen tappen over dronkenschap alleen maar met datgene de spot drijven wat met hen de spot drijft.

Door het kwaad en de gevolgen van onkuisheid te vermijden, kunnen we toegang verkrijgen tot dergelijke zegeningen die degenen die de geboden naleven altijd vergezellen. Indien u het zevende gebod naleeft, zal het volgende daar zeker uit voortkomen:

A. U zult gezegend worden door in overeenstemming te zijn met God en zijn gebod.

B. Door gehoorzaamheid zullen wij gezegend worden door te weten wat ons potentieel is en hoe we dit bereiken kunnen. Het evangelie helpt ons erbij

zowel eraan te denken wat we zijn als wat in onze macht ligt te worden.

C. Door het naleven van het zevende gebod zullen we zelfrespect krijgen.

D. Het naleven van dit gebod zegent ons met bevrijding van de meest onderdrukkende tirannie namelijk: de tirannie van begeerte. Daardoor hebben we meer vrijheid.

E. We kunnen de zegen van een steeds toenemende vrije wil bereiken door te leren liever wijselijk zelfstandig te handelen dan slechts te handelen volgens begeerte (zie 2 Nephi 2:26).

F. Ook is er nog de kenmerkende zegen van snellere vooruitgang die we altijd krijgen wanneer we ons oefenen in het maken van beslissingen waarbij we het *verkeerde verwerpen* en het *goede kiezen*.

Het is niet voldoende een punt te bereiken waarop we ons niet langer verheugen over zonde; we moeten hongeren en dorsten naar gerechtigheid.

G. Bovendien is er ook de belangrijke zegen van de onkreukbaarheid van de ziel die leidt tot persoonlijke volmaaktheid en onbevreesde openheid.

Mijn jonge vrienden, het afdwalen van de geboden van Jezus Christus maken dat jullie minder christelijk zijn. Het naleven van het zevende gebod maakt deel uit van het zijn van een christen. Mogen we erkennen dat slechts door kuis te blijven voor het huwelijk en trouw te blijven na het huwelijk onze vreugde volkomen zal zijn. Dit is mijn gebod in de naam van Jezus Christus, amen. □

Op de vooromslag, links boven:

Als resultaat van de viering van het 150-jarig bestaan van de kerk werden vele banieren vanuit de gehele wereld naar het kerkelijk hoofdkantoor gezonden. Dit project werd opgezet door het algemeen presidium van de Jonge-Vrouwen. Deze banier werd gemaakt door een groep Jonge-Vrouwen uit Noorwegen, die hun „Groeten uit Noorwegen - 1979“, zonden.

Voor- en achteromslag, onder:

Deze banier ter viering van het 150-jarig bestaan is ontworpen en geborduurd door de Jonge-Vrouwen van het gebied Lombardije Ovest (Italië). De jonge vrouwen op de paarden dragen de middeleeuwse wapens van de zeven steden uit dit gebied: Como, Varese, Lugano, Milaan, Monza, Busto Arsizio en Novara. De tekst luidt: „Dienstmaagden des Heren zoeken wijsheid en schoonheid waar zij zich ook mogen bevinden.“

Vooromslag, rechts

Tijdens het 100-jarig bestaan van de Jonge-Vrouwenorganisatie in 1969 werd dit wandtapijt aan zuster Florence Jacobsen, algemeen presidente van de Jonge-Vrouwen, gepresenteerd door de Jonge-Vrouwen van het zendingsgebied Japan Okinawa. De steek die hier is gebruikt, wordt de „Sen Nin Bari“-steek genoemd, de „duizend personen“-steek. De Japanse traditie vermeldt, dat indien een krijger naar het slagveld ging, zijn familieleden en vrienden voor hem een „Sen Nin Bari“ maakten. Duizend mensen die hij kende naaiden een uit één stuk gemaakte ceintuur. Hij droeg het tijdens de veldslag, in het besef dat er thuis duizend mensen zich om zijn welzijn bekommerden.

Ethel

Door Susan H. Aylworth

Als collegestudent werkte ik enige tijd voor het gemeenschappelijk programma aan de staatsschool voor het opleiden van geestelijk gestoorden in American Fork in Utah. Ik leerde snel om die mensen te accepteren en van ze te houden. Het waren bijzondere mensen en hun geestelijke aard was sterker dan hun verstandelijke en lichamelijke zwakheden. Behalve Ethel — het slachtoffer van zware hersenbeschadiging. Ik vond het heel erg moeilijk om met haar of in haar buurt te werken. Ik had eenvoudig te veel medelijden en afkeer. Ze moest met haar handen en voeten aan een metalen geraamte vastgebonden worden om te vermijden dat ze zichzelf zou verwonden. De mensen vertelden me dat ze een goed verstand had maar dat de staatswerkers er bijna veertig jaar over gedaan hadden om te ontdekken dat ze tenminste een verstand had, want het zat gevangen in zo'n vreselijk gebrekkig lichaam. De mensen die daar werkten hadden haar uiteindelijk leren spreken hoewel ik haar nog steeds niet kon verstaan. Ik vroeg

mij af waarom de Heer haar hier gelaten had waardoor ze gedwongen was te kwijnen terwijl het duidelijk was dat het haar miseraabel ging.

Op zekere dag woonde ik toevallig een vasten- en getuigenisvergadering van de school bij. Helemaal aan het einde van de vergadering vroeg Ethel om te mogen spreken. Ik vroeg me af waarom ze haar toestonden tijd in beslag te nemen terwijl niemand kon verstaan wat ze zei. Toen sprak Ethel duidelijk genoeg zodat ik haar zelfs kon verstaan. Ze zei: „Ik ben blij dat ik leef!”

Ik was heel verbaasd toen ik haar hoorde zeggen: „En ik hou van mijn Hemelse Vader!” Ik boog mijn hoofd en hilde.

Toen Ethel haar getuigenis beëindigd had, zongen de geestelijk gestoorden het lied dat in een korte tijd hun lievelingslied geworden was: „Ik ben een kind van God, door Hem op aard' gebracht . . .” Iedere keer dat ik het sinds die tijd gehoord heb, moest ik aan Ethel denken en aan de prachtige les die ze mij leerde. □



Ancelle del  Signore, cercano la belle